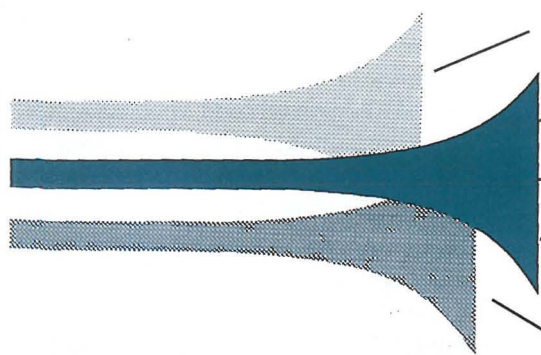

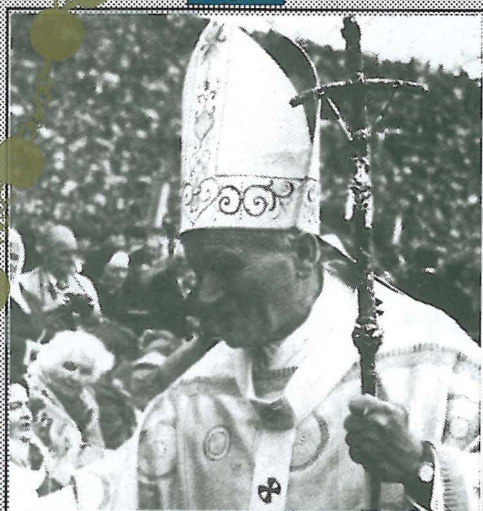
Midnatts ROPET

MARANATA
-Du vår Herre
KOM!

Nr 5 • 1997 • Årg 38 • Sprides fritt!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

Rom

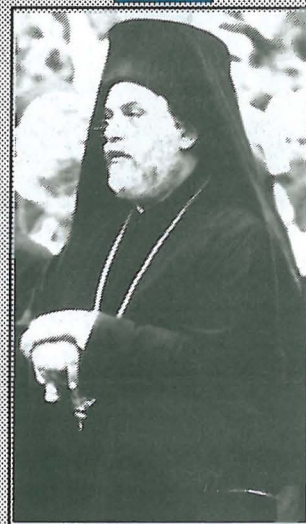
Påvlig ståt...

Moskva

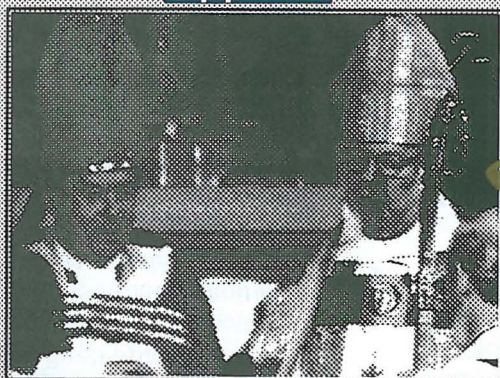
Patriarkalisk prål...

Atén

Metropolitansk pompa...

Uppsala

Biskoplig ämbetsskrud, "påvens larvigheter..."

Linköping

Pingstpastorn imiterar och initierar i slottskapellet, Bjärka-Säby.

Sid 4-5, 16-17

LÅNGT INNAN det fanns vigda kyrkorum och heliga orter, kanoniserade helgon och relikier, ordnar och synoder, samt innan kyrkokonst och kyrkomusik gjort sin entré och krucifix och andra lånade symboler var nödvändiga komponenter för den kristna gudstjänsten, medan ännu dekorativa ämbetsskrudar,

kyrkliga ceremonier, processioner och rangskillnader i påvar, kardinaler, biskopar, pastorer och lekmän var helt okända företeelser för kristen tro, tillbedjan och mission, skrev aposteln Paulus till alla tiders kristana:
-Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad. Marana'tai

Arne Imsen

I katolska länder bärs jungfru Maria i procession vid speciella högtider. Här en långfredag i Santo Domingo. (Kläd i svart som sörjande moder!)

Dyrkan av moder och barn -

inflytande från hedniska religioner

RALPH WOODROW_____

Mariakulten hör till de katolska dogmer som blir allt populärare att lyfta fram. Feministerna kräver en gudinna - och liksom de flesta andra religioner bör väl också kristendomen ha en kvinnlig gudom...

Den amerikanske författaren Ralph Woodrow gav för över 30 år sedan ut boken "Babylon Mystery Religion", som sålt i många upplagor på olika språk. Här återges ett avsnitt där han initierat ger en översikt över moder-barnkulturer i olika religioner. Hur mycket har de influerat på Mariadyrkan?

Ett av de mest enastående exemplen av hur babylonisk hedendom har fortsatt in i våra dagar kanske man ser i på vilket vis Mariatillbedjan ersatte den gamla tillbedjan av moder-gudar.

Historien om modern och barnet var vida känd i gamla Babylon och utvecklades till en etablerad tillbedjan. Många monument från Babylon visar

gudamodern Semiramis med sitt barn Tammus i sina armar.

När Babylons folk spriddes ut över stora delar av världen, tog de tillbedjan av den gudomliga modern och hennes barn med sig. Detta förklarar varför många nationer tillbad en moder med barn - på det ena eller andra sättet - århundraden innan den sanne

Frälsaren, Jesus Kristus, föddes in i denna värld. I de olika länderna var denna tillbedjan utbredd, modern och barnet benämndes med olika namn, därför, som vi erinrar oss, språken förbistrades i Babel.

Kineserna hade en modergud som kallades Shingmoo eller "den Heliga Modern". Hon är avbildad med ett barn i famnen och strålar av härlighet omkring sitt huvud.

De gamla germanerna tillbad jungfrun Herta med barn i famnen. Skandinaverna kallade henne Disa och hon var också avbildad med ett barn. Etruskerna kallade henne Nutria, och bland druiderna tillbad man jungfrun som "Guds Moder". I Indien var hon känd som Indrani, som också framställdes med ett barn i famnen.

Moderguden var känd som Afrodite eller Ceres hos grekerna, Nana hos sumererna och som Venus eller Fortuna för sina tillbedjare i gamla tidens Rom, och hennes barn som Jupiter.

I Asien var modern känd som Cybele och barnet som Deotus. "Men oavsett hennes namn eller plats", säger en skribent, "var hon Baals hustru, himlens jungfrudrottning, som fick barn fastän hon aldrig blivit havande."

I århundraden har Isis, "Den Stora Gudinnan" och hennes barn Iswara, fått tillbedjan i Indien där tempel restes för att tillbedja dem.

När Israels barn föll i avgudadyrkan, skändade de sig också med denna tillbedjan av moderguden.

Som vi läser i Dom. 2:13: "De övergävo Herren och tjänade Baal och Astarterna". Ashtaroth eller Ashtoreth var det namn genom vilket gudinnan var känd för Israels barn. Det är beklämmande att tänka att dessa som hade lärt känna den sanna Guden ville lämna honom och tillbedja den himmelska modern. Ändå är detta exakt vad de gjorde gång på gång. (Dom. 10:6, 1 Sam. 7:3-4, 12:10, 1 Kon. 11:5, 2 Kon 23:13)

En av de titlar under vilken gudinnan var känd bland dem var "himmelens drottning" (Jer. 44:17-19) Profeten Jeremia tillrättavisade dem för att de tillbad henne, men de gjorde uppror mot hans varning.

I Efesus var den stora modern känd som Diana. Templet som var dedicerat till henne i den staden, var ett av den gamla världens sju underverk!

Inte bara i Efesus, men över hela Asien och världen var gudinnan föremål för tillbedjan (Apg. 19:27)

I Egypten, var modern känd som Isis och hennes barn som Horus. Det är väldigt vanligt att Egyptens religiösa monument föreställer barnet Horus sittande i sin moders knä.

Denna falska tillbedjan har spridit sig från Babylon till de olika nationerna, under olika namn och former, slutligen etablerades den i Rom och utifrån det romerska imperiet. En känd skribent säger om denna period: "Tillbedjan av den Stora Modern ... var mycket populär under det romerska imperiet. Inskriptioner bevisar att de två (modern och barnet) fick gudomlig ära ... inte bara i Italien och speciellt i Rom, men också i provinserna, speciellt i Afrika, Spanien, Portugal, Frankrike, Tyskland och Bulgarien."

Det var under denna period när tillbedjan av den gudomliga modern var mycket framträdande som Frälsaren, Jesus Kristus, grundade den nytestamentliga församlingen. Vilken underbar församling det var den första tiden!

Under tredje och fjärde århundradena, hade emellertid mycket av det som var känt som "församlingen" på många sätt kommit bort från den ursprungliga tron. Man förföll till avguder, som apostlarna hade varnat för. När detta "avfall" kom, blev mycket hedendom uppblandad med kristendom.

Himmelens drottning, med de tolv stjärnorna omkring sitt huvud - som blivit EU-symbol. (Frihetsplatsen i Graz)

Oomvända hedningar upptogs i den rådande kyrkan och vid åtskilliga tillfällen tilläts de att utöva sina hedniska riter och vanor - vanligen med några reservationer eller förändringar för att deras tro skulle påminna mera om kristna doktriner.

En av de bästa exemplen på ett sådant övertagande från hedendomen kan man se av det sätt som tillbedjan av den stora modern fortsatte på - bara i en lätt förändrad form och med ett nytt namn! Många hedningar hade dragits till kristendomen, men deras dyrkan av moderguden var så stark att de inte ville avstå från henne. Kompromissande kyrkoledare såg att om de i kristendomen kunde finna någon likhet med tillbedjan av moderguden, kunde de få medlemsantalet att växa mycket. Men vem kunde ersätta den stora hedniska modern?

Det var naturligtvis mest logiskt för dem att välja Maria. Varför kunde de inte tillåta människorna att fortsätta sina böner till och sin tillbedjan av en modergud, bara ge henne namnet Maria? Uppenbarligen var detta det resonemang man förde, för det var exakt vad som hände! Så småningom hade gudstjänsten som associerats med den hedniska modern överförts till Maria.

Mariatillbedjan ...blev en officiell doktrin vid kyrkomötet i Efesus år 431.

I Efesus? Det var i den staden som Diana tillbads som gudinnan av jungfrudom och moderskap i gamla tider! Hon sades representera de ursprungliga naturkrafterna och avbildades så med många bröst. En tornspetsad krona, symbol för Babels torn, omgav hennes huvud.

När trossatser hållits av folk i århundraden, överges de inte så lätt. Så kyrkoledarna i Efesus - där avfallet kom - menade också att om människorna tilläts att behålla sina idéer om modergudinnan, och dessa kunde blandas in i kristendomen och ersatts med namnet Maria, kunde de vinna flera konvertiter.

Ytterligare en indikation att Mariatillbedjan utvecklades ur den gamla dyrkan av modergudinnan, kan man se i titlar som tillskrivs henne. Maria

Forts sid 30

Maria -

fjärde personen i gudomen?

Mariakulten har fått ny aktualitet på sista tiden. Ett av de mest tongivande veckomagasinen i världen, *Newsweek*, gjorde nyligen ett niosidigt reportage om jungfru Maria. Det inleddes så här:

-En växande rörelse inom katolska kyrkan önskar att påven skall förklara en ny men kontroversiell dogm: att Maria är sin sons medfrälsare.

I Sveriges Radios föga fromma kvinnoprogram "Freja" förmedlades också härnästens en triumferande rapport om att Maria är på god väg att förklaras vara den fjärde personen i gudomen.

En namninsamling pågår där hittills mer än fyra miljoner kvinnor världen över sändt namnlistor till påven och väddar om att Maria ska få den position man menar hennes gudomliga väsen är värdig. Bland de mest prominenta namnen på listorna är den nyligen avlidna moder Teresa. Även ett stort antal biskopar och kardinaler har skrivit under. Varje månad kommer i snitt 100 000 namn in på nya listor. Alla som skriver under namnlistorna väddar att påven genom en "ofelbar proklamation" ska förklara Maria ha samma del i frälsningen som Jesus.

Om kampanjen lyckas, kommer den katolska tron att lägga följande doktriner till sin tro: Att Maria medverkat i försoningsgärningen som sonen utförde, att all nåd som flyter från Jesu lidande och död förmedlas endast genom Marias förböner, och att alla böner som beds på jorden måste gå via Maria till Jesus.

Kampanjen för denna nya dogm har startat en proteststorm från många evangeliska kristna och andra som befarar att de ekumeniska strävandena skulle ta skada av att någon grupp i kristenheten begär respekt och kristet signum på en sådan utombiblisk lära.

Inte någonsin sedan medeltiden har Maria spelat en så stor roll bland katoliker som nu. Miljontals pilgrimer besöker de platser där hon påstås ha uppenbarat sig. Många katoliker i USA, där tidigare karismatiska rörelsen hade sådan ingång, tillber nu Maria som den helige Andes hustru.

Modernt och följdriktigt...

KATOLICISMEN -FÖRR OCH NU

del II

ARNE IMSEN

På denna tidnings framsida syns klerikal värdighet och myndighet, från olika kyrkliga traditioner, symboliskt omslutna. Ett antal framstående kyrkoledare får tillsammans med radbandet illustrera det faktum att de trots alla skillnader i övrigt, såsom exempelvis ämbetssyn, kyrkorätt och liturgi, förkroppsligar katolicismen - en utombiblisk sakramentalism och avgudisk religionsutövning i den kristna Gudens namn.

Det var sådana andliga flöden dåtidens fria pingstfolk, utan något ekumeniskt samröre med etablerade samfund och kyrkor, kraftigt uppmanades av sina andliga ledare i tidningen Evangelii Härold att bestormas för att rädda dess offer från sådan villfarelse.

Trots distanserande gradskillnader är väsenslikheten mycket påtaglig, vilket cirkeln och pärlorna, tillsammans med madonnan och korset får visa.

Det sakrala instrumentet sammanlänkas av en kedja, som vill demonstrera väsenslikhet. Med sina olika avstånd och tänkta större och mindre former, påminner pärlorna om de betydande, historiskt betingade gradskillnaderna av religiös, teologisk och kulturell karaktär.

Som synes knyts radbandet samman i en medaljong; en madonnabild, varifrån arrangemanget avslutas med en kort kedja och den ekumeniska bekännelsens krucifix. Det finns djup i den ekumeniska rörelsen - men vilkens? Ekumenik är svårt, trots alla överslätande uttryck för den fromma viljan att se bort från det som skiljer och samla sig omkring de många ting som påstås förena kyrkoblocken.

Radbandet ger enhetssträvandena en mystisk dimension av osjälvskhet och Kristuskärlek. Det upphöjda motivet kristnar krass kyrkopolitik och skapar förfinade umgängesformer för att förverkliga den ekumeniska visionen om en stor och mäktig världskyrka med enastående religiös och politisk makt till den treenige Gudens ära.

Moderna ekumeniska manifestationer är vanliga och blir allt mer vågade och utmanande i sina antikristliga uttrycks- och gemenskapsformer. Det är ingen negativism att konstatera fakta om urgamla företeelser, som går i repris i vår egen tid och associerar till bibeltexter, som informerar om och brännmärker kvalificerat avfall och avguderier.

Guldkalven samlar, förenar och fascinerar fortfarande skarorna till ekumenik, lovsång, dans och tillbedjan. Men slutomdömet om sådan allians har för-evigats och ekar med tilltagande styrka, rakt in i vår egen tid. Det heter:

-Folket satte sig ned för att äta och dricka, och därpå stodo de upp till att leka.

Trenden är tydlig och trendsättarna agerar allt fräckare i sitt övermod

Aposteln manar Guds folk till heligt trots mot dessa demoraliserande krafter:

-Anpassa er inte!

Jesus beder aldrig om *kyrkornas* enhet. Det var en omöjlighet, eftersom de inte är hans skapelse och egendom, utan fastmer det profana samhället med religiösa förtecken. Allians och ekumenik är kyrkliga attribut, utanför Guds rike, och därför mänskliga uppfinningar.

Jesus beder om den fullkomliga, osynliga enheten för sina lärjungar; den himmelska enhet som förenar Fadern och sonen. Den kan människan inte skapa och strukturera, den finns redan för evigt och skall genom Anden prägla det kristna lärjungaskapet i tiden i Jesu Kristi kropp.

□□□

I samband med ekumeniska mötet i Stockholm 1925, skrev *Lewi Pethrus*:

-Det var några av oss, som började opponera sig. Men då sade en del: Det är inte farligt, katolicismen kommer aldrig in i Sverige mer. Men vi har män i svenska kyrkan, som arbetar på lång sikt. Det de inte vinner i dag, det vinner de i morgon. Och så nära, som vi nu är att öppna för katolicismen, har vi aldrig varit. Här finns präster i vårt land, som öppet uttalar sina sympatier för katolicismen men ändå står kvar och äter statskyrkans bröd och underhålls av oss och andra frikyrkor.

Det var 1925 det...

Följande varningssignaler skrev *Henning Thulin* under rubriken "Katolska strömningar i nutiden" i *Den kristne* år 1952:

-Den katolska kyrkan är i dag på fram-marsch i hela världen. Även i Sverige finner man katolska strömningar i nutiden. För den som närmare känner katolicismens smygande och farliga villfarelser, framstå de katolska strömningarna som en stor fara, som i dag hotar vår kristenhet.

Långt farligare än den uppenbara gudsförnekelsen är villfarelsens makt. Det är också sagt i Guds ord, att eftersom människorna "icke gävo kärleken

till sanningen rum", så sände Gud villfarelse över dem. Sveriges folk har haft sanningen allt sedan Uppsala möte 1593, då Guds Ord blev vårt rättesnöre och den katolska surdegen utrensades ur svenska kyrkan. Man synes på ledande håll icke vara vaken över den fara, som hotar från katolska kyrkan. Varför? Därför att Luthers lära numera knappast existerar på annat håll än i bekännelseskriterierna. Men Luthers ande är för länge sedan försvunnen ur den kyrka, som bär hans namn. Ty eljest skulle man icke fraternisera med den farliga katolicismen, som man gör.

Från en resolution som antogs vid Nordiska Evangeliska konferensen i Jönköping och publicerades i Bibliskt Månadshäfte 1955, saxar vi:

-Den romersk-katolska kyrkan har under senare årtionden intensifierat sin propaganda i de nordiska länderna, och den har desto lättare att vinna gehör, som befolkningen i de nordiska länderna i regel har ringa insikt i den romerska katolicismens verkliga innebörd. Därför uppmana vi evangeliska kyrkor och organisationer i de nordiska länderna att i tal och skrift sprida upplysning om katolicismen, icke minst genom att hänvisa till de framställningar om den katolska kyrkans falska läror, vilka finnas i de protestantiska kyrkornas bekännelseskriterier, synnerligast i de Schmalkaldiska artiklarna.

(Se sidan 14 i detta nr av Midnattsropet!)

□□□

Beklaglig kursändring löd rubriken i tidningen Missionsbanérets ledare, mars 1972:

-Denna kursändring från de olika protestantiska kyrkornas sida som många gläder sig åt, men som är beklaglig, kan nog anses vara frukten av den kyrkoekumenik som bedrivs från Kyrkornas Världsråds sida, som verkat och verkar i den riktningen att alla kristna kyrkor skall gå samman och erkänna varandra som kristna. Men det är en ekumenik som inte håller inför bibelordet.

Sådana förutsägelser är ju verkligen uppskakande, och vi har all anledning att idag grundligt pröva sanningshalten i dem. Finns det verkligen konkreta exempel på att dessa uppseendeväckande signaler fått sin historiska bekräftelse i vårt land?

Det är ju helt uppenbart att Andra Vatikankonciliet och den karismatiska väckelsen har haft ett övergripande inflytande på förändrade attityder i relationerna mellan samfund och kyrkor i praktiskt taget hela världen och att samhällseliga subventioner har fört med sig konsekvenser av närmande och samarbete ingen kalkylerade med i detta land då statsunderstödet initierades. Att Kyrkornas Världsråd, tillsammans med frimureri, gillen och skrån och annat ordensväsen varit jordemor i denna process av födslovård och förlossning är obestridlig.

Det har varit pinsamt att bevittna svenska biskopars grovhängel med påven i Rom och deras djupa sorg över att intimiteterna avbröts vid transubstantiationsaltaret. Påven sa, till biskoparnas stora besvikelse, nej - tills partnerskapet är legaliserat...

Det finns tydliga exempel som åskådliggör den katolska expansionen i svensk kristenhet. Här ska vi uppehålla oss vid ett av många, just därför att det hör 90-talet till och är så avancerat med avseende på sammansmältningen av kyrkblocken.

Fenomenen har, anmärkningsvärt nog, inte rönt någon opposition, eftersom fronten mot den katolska villfarelsen är upplöst och forcerad.

Helt nyligen såg vi några ekumeniskt vältränade kyrkoledare stråla samman till sällskaplig och harmlös samvaro på Svenska Kyrkans stiftsgård i Nyköping. Alltifrån eliten av romersk-katolska och ortodoxa kyrkor, till gräddan av pingstpredikanterna var där och trivdes.

Några sköna dagar utan störande kontroverser, utan kvinnlig inblandning och verbala nappatag om välsignelse över homosexuella partnerskap, kvinnliga präster, jungfrufödsel i biologiska eller teologiska kategorier, omvändelse, väckelsekristen eller sakramentalistisk frälsningslära, ofelbarhets- och mariadogmer, nya progressiva element, om exempelvis treenigheten bör utvidgas till en gudomlig kvartett med ett feminint inslag, osv. Eller andra revirproblem i det stökiga religiösa landskapet.

Där samlades under några dagar ett toppskikt prelater, privilegierade företrädare, världsvant och tydliga utan an-

dra officiella uppdrag än förbrödring och personlig vänskap till familjär katolicism för förslagen infiltration och väckelsekristen avrustning.

Eller vad gjorde de där, och vad var avsikten? Denna samling av ordinarie och gynnade gudsmän var där för att umgås, samtala och bedja i okonventionella former, helt utan kyrkopolitiska ambitioner.

Vad menade Lewi Pethrus, då han på sin tid fann det nödvändigt att varna för den religiösa miljöns effekter och skadeverkningar? Är han ett uppskrämt offer för antiekumeniska myter?

-Huru allvarligt är icke detta! Jag tänker på de frikyrkliga, som kommer med och träffar präster av alla slag. Det är klart, att ett sådant möte måste trubba av känslan för den personliga frälsningens betydelse. Så fort man går med i en sådan sammanslutning, så måste man lägga åt sidan denna fråga. Man samlar sig om andra stora mål, som man säger.

Vad är det som har gjort Sverige så världsunikt i ekumeniskt avseende, så att samtliga kyrkor och samfund lyckats ta fram en gemensam sångbok? Den katolske biskopen för Stockholms stift vet att uppskatta framgången. Han betonar särskilt:

-Något unikt i hela världen är att samtliga kristna samfund i Sverige har en ny psalmbok, där den första delen med 325 psalmer är gemensam för alla, medan andra delen med respektive samfunds egna gudstjänstordningar, psalmer och sånger skiljer sig. Därmed finns ett underlag för att kyrkorna kan växa närmare varandra och känna igen sig själva hos varandra." (Katolsk tro nr. 26, Ekumenik i Sverige)

Dessutom säger han om vår syn på nattvarden:

-Också i vår syn på **innehållet** i nattvarden har vi närmast oss varandra betydligt. Det finns flera teologiska dokument, där representanter för olika samfund har formulerat ungefär samma grundsyn vad gäller nattvarens innebörd. (Katolsk tro nr. 20, Mässan)

Var ska detta ekumeniska närmande, med eller utan karismatiska inslag, sluta? Det vet nog, trots allt, katolicismens bästa vägröjare, alla väckelsekristna överlöpare!

Forts sid 22

Tio års predikoförbud för att ha "smädat den heliga jungfrun"

Under resan hem från Österrike, där MR övervakade och här rapporterar från den stora ekumeniska konferensen i Graz, åkte vi genom Prag och besökte den plats som på ett speciellt sätt bevaras till minne av den tjeckiske aposteln, frihetskämpen och martyren Johan Hus.

Maranatavittnen i det väckelsehistoriskt anrika Prag i Tjeckien.

I studiehandledningen som sändes ut som förberedelse för detta andra europeiska ekumeniska möte, talades om att "tjeckiska katoliker eftersträvar en ny attityd till Jan Hus". Med en viss förvåning läste jag:

-Jan Hus blev protestanternas galjonsfigur i deras kamp mot katolikerna, vilka Hus alltid gav en påminnelse om att deras land i sin helhet inte hade något särskilt gott rykte i den katolska världen. Minnet av Jan Hus belastades i ökande grad av fördomar och projektioner. En förändring började skönjas inom den katolska kyrkan under Andra Vatikankonsiliet. Strax före kommunist-systemets fall i Ryssland och Östeuropa, brukade en grupp katolska teologer, filosofer och historiker mötas i Prag för att bereda marken för en ny attityd från den katolska kyrkans sida till hela Hus-affären ---

-En avgörande förutsättning för kyrkornas förmåga att ge trovärdig hjälp till samhället på dess väg mot helande är *försoning*: försoning mellan kristna med skiftande samfundstillhörighet och ett helande av den smärtsamma schismen mellan den katolska kyrkan och tjeckernas nationella medvetande. Den ovannämnda gruppen av katolska intellektuella gav därför röst åt behovet att skilja mellan prästen Hus verk, personligheten Hus och "myten Hus".

Så beskrivs kryptiskt att Hus liv i form av en legend och nationalsymbol var orsak till stora spänningar mellan katolska kyrkan och tjeckiska folket. Och så skriver man troskyldigt i denna förberedelsebok som deltagare i den ekumeniska konferensen med försoning som tema anbefalldes läsa:

-För att kunna bidra till "historiens tillfrisknande" måste man först förstå de obetänksamt antagna förutsättningar och stereotyper, som ligger till grund för olika slags tolkningar (och alltid inkludera de egna tankemönstren). Tiden är inne att överge ideologiska schabloner och få perspektiv på den egna historien där alla stora personligheter från gångna tider har sin rättmätiga plats.---

-Målsättningen är att försöka få personen Jan Hus att hellre förena än åtskilja katolska och protestantiska kristna, genom en annan syn på vad som egentligen hänt.

Sagt och gjort. Jag beslöt att forska i historien bakom detta försök att presentera en annan bild av Hus än den vi lärt oss i kyrko- och profanhistorieböckerna i skolan. Med hjälp av en bok om Johan Hus, som en tjeckisk författare Joseph Kalmer, skrivit. Mycket lärorik och fascinerande läsning.

Men jag måste fråga: Varför försöker man manipulera bort fakta? Denna kyrkopolitiska manipulering som man ägnade sig åt i samband med ekumeniska försoningsmötet i Graz luktar historieförfälskning. Här presenteras något av den kamp för att evangelium fritt och utan statligt eller kyrkligt förtryck skulle få predikas i fosterlandet, som Johan Hus och några av hans förelöpare blev martyrer för. Midnattsropet antar utmaningen att, förutom presentationen av Johan Hus, också skildra bakgrunden; kampen för evangelium, som var speciellt frisk i Böhmen, med hjältemod och martyrium även under den mörkaste medeltiden.

STINA FRIDOLFSSON

Böhmen var en provins som mycket sent underordnade sig romersk-katolsk överhöghet. I kyrkorna predikade prästerna på modersmålet, och reglerna om celibat infördes först på 1300-talet då den ortodoxa kyrkans inflytande bröts. Det var också i Böhmen, som den kätterska valdenserrörelsen med sin förkunnelse om att kyrkan måste återvända till apostlarnas livsstil, under lång tid åtnjöt speciellt beskydd.

Genom ett kungligt giftermål, kom Böhmen att få fördjupad kontakt med England, vilket fick stor religiös betydelse. Universitetet i Prag fick nämligen från universitetet i Oxford den store reformatorn Wycliffes skrifter.

Under senmedeltiden var det ett djupt förfall i kyrkan. Den skaffade sig stora inkomster genom att sälja avlat. Inte bara avlat, utan också ämbeten. Under 1300-talet var det sådan splittring, att man ett tag hade tre påvar. Om någon föll i onåd hos påven i Avignon, så kunde han vinna välsignelse från påven i Rom.

Furstarna gjorde taktiska och politiska val om vilken påve de skulle ansluta sig till, och drog så över sig själva och hela sin nation bannbulla respektive välsignelse från Rom eller Avignon. Fromma katoliker väjdade förgäves om att ett kyrkomöte skulle komma till stånd, men påvarna var rädda för att det till äventyrs skulle frånta dem deras position, och schismen fortsatte.

Samma ämbete kunde säljas från både Avignon och Rom. Simonin härskade, och tron undergrävdes hos folket. Människor måste betala för mässor, för att få titta på relikier och för varje bön. Kyrkans auktoritet var allmänt erkänd och obestridd.

Under denna tid, började en augusti-
nermunk vid namn *Konrad Waldhau-*
ser predika råfäst mot kyrkan:

-Då Kristus sände ut sina lärjungar, sa han: "I haven fått för intet, så given ock för intet". Men så snart de får en kallelse till präst, ställer de fram skrin för pengar som de tar från åhörarna. Tiggarfärderna genom städerna och landsbygderna varar ofta två-tre månader och mer, och då predikar de ivrigare än någonsin: "ge, ge, och vi ska be för er". De söker sitt eget och inte Kristi sak. Men vad kommer Gud att på domens fruktansvärda dag att säga till alla dessa som har tagit allmosorna från de verkliga tiggarna och fattiga och gett till sådana som inte var i nöd?

De som lyssnade till förkunnelsen mumlade bifall, för de hade upplevt tiggarmunkarna precis sådana.

-Ingen munk kan hoppas på frälsning bara för att den som grundade orden var en helig man. Jag kunde lika gärna hoppas att St. Augustinus skulle föra mig till himlen med sin helighet utan någon förtjänst från min sida. Det är inte heliga män som skapat det heliga, utan det heliga som skapat heliga män. Därför måste vi älska det heliga lika mycket som helgonen. Deras gravar är ju rena guldgruvor. Jag tror sannerligen att om St. Fransiscus klandrat tiggarmunkarna för deras onda gärningar, skulle de fördöma honom och absolut inte erkänna honom som stiftare av sin orden. Ack, så långt de har kommit bort från sin ursprungliga, rena orden och fattigdom!

Så predikade Waldhauser. Människorna strömmade till hans kyrka. Det berättas att kvinnorna i Prag lade av sina vackra, dyrbara kläder och kom i enkla kläder för att lyssna till den store läraren. Folkmoralen i hela landet blev bättre. Men ingenting kunde förbättra moralen i kyrkan. Dominikaner och fransiscaner som aldrig varit vänner, förenade sig nu för att angripa Waldhauser.

Men han var mycket aktad av folket, och anklagelserna tillbakavisades. Han fick obehindrat predika för skarorna som strömmade till för att höra honom till sin död 1369. Han dog alltså samma år som man antar Hus' föddes.

En hög prelat vid namn *Milic* av *Komeriz*, fortsatte kampen. Han gav bort alla sina ägodelar och lämnade sitt ämbete i Prags domkyrka. Det var år 1363. En samtida kämpe skrev:

"Han följde i Jesu Kristi fotspår, i det att han valde att bära skammen med den korsfäste Jesus, och hellre ville vara den ringaste i Guds hus än äga rikedomar och bli prisad av Faraos dotter."

Även till honom strömmade så många åhörare att ingen kyrka kunde rymma alla. *Milic* predikade på modersmålet, vilket naturligtvis hade stor betydelse för nationell väckelse.

-Simoni, hyckleri, rofferi och andra sådana synder finns det gott om bland prästerna! Om kyrkan har fred och överflöd av jordisk rikedom, så saknar den dess mera andlig rikedom. Har inte kärleken svalnat och orättfärdigheten tagit överhanden?

Milic tyska för att kunna betjäna hans församling. Beredvilligt delade han ut nattvarden, som de andra prästerna var så sparsamma med. Han besökte fångar och sjuka, änkor och föräldralösa, fattiga och de djupast sjunkna. Han tog emot pengar endast av dem som hade överflöd, och förmedlade dem till andra." (Ur Johan Hus, s. 58)

Han kom till Prags värsta kvarter där de prostituerade höll till. Även här blev denne Guds tjänare mottagen, och två hundra prostituerade omvände sig och gjorde bot. Han kunde med stöd från kejsar Karl riva de förfallna husen och bygga ett stort hem för kvinnorna och en kyrka som han kallade Jerusalem.

-Han ägde ingenting, för han hade gett bort allt för Kristi skull. Men jag såg honom i alla fall kläda och underhålla dessa två hundra som gjort bättring. Allt

I Betlehemskyrkan som vårdas till minne av den medeltida väckelsen i Böhmen, med martyren Johan Hus som nyckelperson, har man under senare år tvättat fram väggmålningar som nitiska jesuiter målat över. Här illustreras hur Jesus driver ut dem som köpte och sålde i templet. Tidlöst och aktuellt budskap, som uppenbarligen väckte irritation...

Så predikade *Milic*, och förklarade också att Antikrist kommit och de sista tiderna stod för dörren. Folket älskade *Milic*.

"Han ilade outröttligt genom städerna, brinnande och ivrig, alltid redo att predika, råda och hjälpa. Han ägde bara en sliten kappa. Beundrarna gav honom skinnpälisar, men han gav omedelbart bort dem. Han fruktade varken kyla eller fattigdom. Guds ord var allt för honom. Många dagar predikade han fem gånger. Då Waldhauser dog, lärde sig

vad de dagligen behövde, fick de av honom. Han sålde till och med sina böcker för att klara av detta. Han tiggade och lånade av de rika utan att låta sig hindras av avslag, hårda ord eller spott.

Hela dagen gick han hit och dit, upptagen av att finna på utvägar att skaffa dessa stackars skröpliga kvinnor rikligt av allt de behövde. Hur många tårar och hur mycket kärleksfull omsorg offrade han icke, medan han vakade över att de inte skulle falla tillbaka. Med vilket

Forts sid 27

Inget ämne är skönare än detta om de troendes enhet. När vi läser Jesu översteprästerliga bön, så ser vi att det är också det stora mål han har föresatt sig:

-Att de alla må vara ett och att, såsom du, Fader, är i mig och jag i dig, också de må vara i oss, för att världen skall tro, att du har sänt mig. Och den härlighet, som du har givit åt mig, den har jag givit åt dem, för att de skola vara ett, såsom vi äro ett - jag i dem och du i mig - ja, för att de skola vara fullkomligt förenade till ett, så att världen kan förstå, att du har sänt mig och att du har älskat dem, såsom du har älskat mig.

Jesus vill att vi ska vara förenade med varandra såsom han är förenad med sin Far, och att denna enhetsande ska göra sig gällande över världen med enheten i gudomen som grund. Se det är ett upphöjt och oändligt stort mål. Världen ska kunna se Gud i oss. Den härlighet som Jesus fick, har han gett oss, för att den ska kunna stråla ut genom oss till de andra.

Under kristendomens första år fick man förverkliga denna tanke; och sedan genom de stora väckelserna har denna ande gjort sig gällande igen. Men den onda makten har också trängt in och försökt splittra det som Jesus har förenat. Och till stor del har han lyckats. Så har man tänkt: detta går inte! Vi måste förena alla kristna till ett. Och på många sätt har man försökt uppnå detta.

1. Först med makt. Kyrkostaten och de många statskyrkorna bortöver har försökt att nå målet. De små spädbarnen har blivit döpta och "kristnade". Hela landet har då blivit indelat i så kallade kristna församlingar, och alla som tillhörde dessa, skulle vara ett. Gick man inte med på den planen, så blev man bannlyst av kyrkostaten eller fördömd av statskyrkan.

Här hemma i Norge började dock frihetsanden att göra sig mera gällande, och man fann det nödvändigt att fatta beslut för alla som inte tillhörde statskyrkan; därav uppstod den så kallade "dissenterlagen". Dess bestämmelser har bara fört fritt folk under träldomsok. Den dömande anden råder framdeles här i landet, än om det enligt en statistik jag har sett, finns bara 10 % aktiva kristna inom kyrkan. Det visar sig därför att man inte med makt når fram till det mål som Jesus satte upp.

“Att de alla må vara ett”

T B BARRATT _____

Pingstväckelsens odiskutable apostel i Norden talar här, tidlöst och aktuellt, om vad enhet innebär. Om våra ekumeniska strävanden provas mot denna undervisning, skonas vi från mycken förvirring och splittring, som annars kännetecknar den religiösa verksamheten. Efter en mångårig trofast tjänst som föreståndare i Filadelfiaförsamlingen i Oslo, som han grundat, avled författaren i januari 1940.

Det påminner alltför mycket om den ande som rådde på Olav Tryggvessons och Olav den heliges tid, då de gamla nordborna fick välja mellan att antingen låta döpa sig eller att kämpa mot dessa furstar. Som regel böjde de sig för övermakten och lät döpa sig. Men i smyg, säger historieskrivaren, dyrkade de gamla gudarna Oden och Tor.

2. Man kan försöka uppnå enhet genom att ständigt flytta de barrikader som ställts upp mellan de olika samfundet, det vill säga de olika dogmer, organisationsformer och ritualer som används inom dessa, men man har lätt att glömma att tusenden står bakom dessa och älskar dem. Jag har kanske själv varit tämligen skarp i detta hänseende, speciellt när samfundet har angripit oss.

3. Därefter söker man att nå målet genom att stillatigande förbigå allt som åtskiljer i lära och praxis och möta varandra i Jesu namn allena och i broderskärlekens ande. Detta kan synas övermåttan fint och tilltalande, men man når inte målet genom att uppgiva de sanningar som Skriften har ålagt oss att iaktta. Man brukar säga att vi ska visa enhet i det väsentliga och kärlek i det oväsentliga, men saken är den att *det finns intet som är oväsentligt* i de påbud Jesus har gett oss.

4. Man går ändå så långt att man tar in i församlingen folk med helt mot-

satta trosuppfattningar. Då jag kom hem från Amerika 1906, var jag fylld av brinnande kärlek till allt Guds folk och var starkt gripen av allianstanken. Då vi började bygga församling i Oslo, så tog vi i förstöring sådana som var döpta med troendes dop såväl som de som bara var döpta som spädbarn. Det är flera kristna grupper i Oslo idag som gör likadant; men det visade sig för oss att det inte gick.

Så fort vi ville förkunna vad Bibeln sa om dop, så tyckte inte de andra som följde barndopsteorin om det. Vi fann därför att det var bäst att göra rent hus, och gav alla odöpta medlemmar tre månader att betänka sig på. Om de inom den tiden lät döpa sig, kunde de bli kvar i församlingen, och om de inte gjorde det, kom de att betraktas som inte längre tillhörande den. Vi förlorade en del medlemmar på det, men så fick vi rena linjer att gå efter, och det har visat sig bäst att följa Jesu befallning i allt. *-Den som tror och bliver döpt, han skall varda frälst.*

5. Professor Hallesby har en egen mening om saken. Jag hörde hans predikan i Vår Frelsers kirke om de troendes enhet. Han är helt visst en god man, och menar väl, men huvudsumman av hans predikan kom till synes i en av hans illustrationer. Han sa att det var en bagare och en skräddare som var så goda vänner att de flyttade samman. Men till slut kom skräddarens tyger in i bagarens bröd och bagarens mjöl i skräddarens kläder.

Så blev de eniga om att de i alla fall borde skiljas och verka var för sig. Meningen var alltså att alla de olika samfundet bör och måste stå åtskilda. Vi bör alla verka var för sig. Men vad blir det då av Jesu översteprästerliga bön:

-Men icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig; jag beder, att de alla må vara ett.

Alltså, genom professor Hallesbys uppfattning kan vi omöjligen bli ett!

6. Låt oss här fråga: Är det någon misstämighet mellan Fadern och Sonen? Har det någonsin varit det? Nej, aldrig. I den femte versen i detta kapitel säger Jesus: *-Och nu, Fader, förhårliga du mig hos dig själv med den härlighet, som jag hade hos dig, förrän världen var till.* Och då han var här nere, kunde han säga: *-Den som har sett mig, han har sett Fadern.*

Och till och med i Getsemane kunde han säga: *-Ske icke min vilja, utan din.* Där var det alltså ingen misshällighet; och så skulle det vara mellan Jesu lärjungar. *-Också de må vara ett i oss,* säger Jesus, *-för att världen skall tro, att du har sänt mig.*

Oenighet bland de troende har alltid visat sig vara ett stort hinder för Kristi rike. Det är vanskligheten för "världen" att tro på Jesus när hans lärjungar ständigt är i strid med varandra. Jesus säger: *-Den härlighet som du har givit åt mig, den har jag givit åt dem, för att de skola vara ett, såsom vi äro ett.*

Det är det sköna mål som Kristus har uppsatt för alla som tror på honom.

7. Vad är det egentligen som skiljer de troende?

a) Först kan vi nämna olika syn på Guds ord. Det är väl det största hindret.

b) Köttsligt maktbegär står också i vägen. Slår vi upp Johannes tredje brev, så möter vi Diotrefesanden där. Johannes säger:

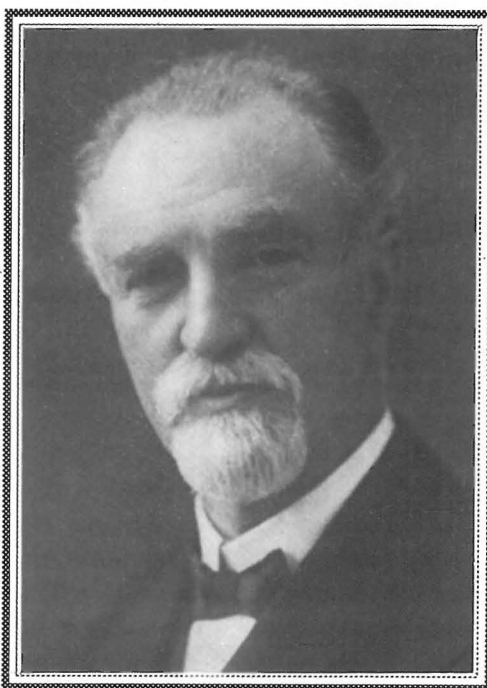
-Jag har skrivit till församlingen, men Diotrefes, som önskar att vara den främste bland dem, vill icke göra något för oss. Om jag kommer, skall jag därför påvisa, huru illa han gör då han skvallrar om oss med elaka ord. Och han

nöjer sig icke härmed; utom det att han själv intet vill göra för bröderna, hindrar han också andra som vore villiga att göra något, ja, han driver dem ut ur församlingen.

Vad ska vi göra med sådana? Det blir att gå fram efter de anvisningar vi får i Johannes andra brev:

-Om någon kommer till eder och icke har den läran med sig, så tagen icke emot honom i edra hus och hälsen honom icke. Ty den som hälsar honom, han gör sig delaktig i hans onda gärningar." Församlingen bör stå resolut på sanningen och icke låta sig förföra av någon.

8. Är Guds ord så svårt att man inte kan förstå det? I Johannes första brev, 2:20, 27 står det:

Aposteln T. B. Barratt

-I åter haven mottagit smörjelse från den Helige, och i haven alla kunskap ... så förbliver i eder den smörjelse i haven undfått från honom, och det behöves icke att någon undervisar eder; ty vad hans smörjelse lär eder om allting, det är sant och icke lögn. Förbliven alltså i honom, såsom den har lärt eder.

Jesus uttalar liknande ord i Joh. 14:25-26:

-Detta har jag talat till eder, medan jag ännu är kvar hos eder. Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder om allt vad jag har sagt eder.

Likaså i Joh. 16:13-14:

-Men när han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen.

Vi behöver således inte leva i mörker när det gäller Guds vilja. Den är klart uppenbarad i Nya Testamentet.

9. Men svårigheten nu är att bli kvitt förutfattade meningar.

Man kommer till Guds ord med meningar, som man har antagit i de kretsar där man vistas, och är inte benägen att utan vidare förkasta dessa, men också här vill Anden komma oss till hjälp.

Det är omöjligt att alla har rätt eller att det är likgiltigt vad man tror.

Det står i 1 Joh. 4:1-4:

-Mina älskade, tron icke var och en ande, utan pröven andarna, huruvida de äro av Gud; ty många falska profeter hava gått ut i världen.

Och så säger han oss hur vi ska pröva dessa. De kan ge sken av att förstå Guds ord, men förvillar folk med sin falska förkunnelse.

10. Att vara ett betyder inte att man ska förkasta något av Guds ord för att anpassa sig efter andra och bli vänner med dem, eller av fruktan för dem. Hur många är det inte som har haft en klar förståelse av Guds vilja, men inte har vågat stå rak och frimodig för sanningen; men sådana kommer alltid att få lida för konsekvenserna av sin feghet och otro.

Vi bör komma ihåg att Guds ord är hans vilja, hans testamente till oss. I Psalm 12:7-8 står det:

-Herrens tal är ett rent tal, likt silver, som rinner ned mot jorden. luttrat i degeln, renat sju gånger. Du, Herre, skall bevara dem, du skall beskydda dem för detta släkte evinnerligen.

Församlingsgemenskapen

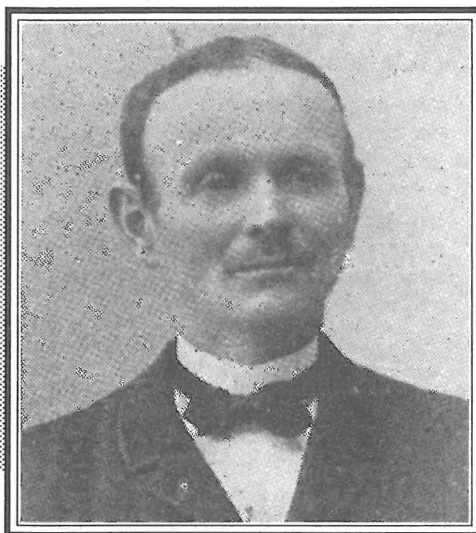
11. Det finns ting som de första kristna höll fast vid, ting som varje bibelläsare själv kan uppdaga: först att församlingar ordnades överallt. Det var inte bara en stor gemensam församling med Kristus som huvud, men många lokala församlingar. Paulus säger (Rom. 16:16): *-Alla Kristi församlingar hälsa eder.*

I Uppenbarelseboken sänder Jesus brev till sju församlingar i Mindre Asien; och man vet att det var ännu fler än dessa där; men dessa blev ut-

Forts sid 28

Johan i Strömmen

För en tid sedan hörde en av MR:s läsare av sig och undrade om vi inte kunde presentera "Johan i Strömmen" för läsekretsen. I ansvarige utgivarens digra bokhyllor fanns ett litet häfte om denne

märklige gudsmans liv, skildrat av missionär William Bäckman. Redan titeln och förordet slår an en ton som väl motiverar oss att påminna om denne förunderlige pionjär.

-pingstväckelsens förelöpare i Sverige

STINA FRIDOLFSSON _____

"Johan i Strömmen. Några drag ur en pingstkristens liv." Så lyder rubriken. Förordet är undertecknat ombord på s/s Tanganyika d. 28 sept. 1935. Det var alltså på väg till missionsfältet William Bäckman skrev denna levnadsteckning.

-Broder Johan Adamsson var säkerligen en av de första andedöpta i vårt land, och det är mycket underbart att se, huru Gud i en tid, då dessa sanningar om Andens dop och gåvor ännu voro fördolda, förde honom fram till ett rikt och överflödande liv i den Helige Andes kraft.

Så motiverar författaren utgivningen. Det lilla häfte jag fick i min hand, var den åttonde upplagan, tryckt 1943. Uppenbarligen hade skildringen om pingstpionjären Johan i Strömmen väckt intresse. När vi nu sökte den i Stockholms alla bibliotek, fanns inte ens någon anteckning om vare sig skriften eller mannen. Men med en påminnelse från läsekretsen och efter att ha tagit del av den enkla, gripande skildringen, vill vi förmedla några drag ur Johan i Strömmens levnad. Hans föredöme som vardagskristen är en utmaning för var och en som vill vara Jesu lärjunge.

Johan Adamsson föddes 1858 i Linderås, Jönköpings län. Hans föräldrar var lantbrukare. De hade inga andliga

intressen, och spritmissbruk var vanligt i hemmet. Redan som liten kom emellertid Johan till ett läsarmöte, och fastän han bara var fyra år, fick han en djup längtan efter frälsning. I hemmet arbetade en troende tjänarinna, som bad mycket för sitt husfolk, och särskilt för Johan. I en liten bönestund hon och Johan hade tillsammans, upplevde han pånyttfödelse och Guds frid. Han hade varit mycket klen och sjuklig, men blev efter sin frälsningsupplevelse fullständigt frisk.

Fastän Johan nu var frälst, levde han många år ett glädjefattigt liv, som de flesta andra kristna i sin omgivning. De andliga sammankomsterna präglades mest av suckan, klagan och andlig trældom. Men under 1880-talet började en mäktig väckelsevåg gå fram över landet. Läsarpredikanter gick från by till by och predikade. Människor blev frälsta, de slöa och ljumma väcktes till förnyelse och rening. Under denna tid väcktes hos Johan en intensiv längtan efter ett rikare liv i Gud. Han anade att det fanns ett djupare liv, rikare glädje och mera kraft till seger i vardagslivet än det han ägde.

I en liten stuga ett stycke från Johans hem bodde en gammal fattig kvinna. Då hon inte längre orkade

arbeta, fick hon leva av vad medlid samma och barmhärtiga människor gav henne. Hon besökte ofta Johans hem. Fastän hon var fattig på allt jordiskt gott, prisade hon alltid Gud. Johan lade märke till att hon ofta tackade Gud för den helige Ande. Johan förundrade sig över att hon aldrig verkade ledsen och nedtryckt, fastän hon hade all orsak att vara det.

Hon började undervisa honom om att det fanns ett överflödsliv som varje kristen kunde få leva i. Hon berättade om en ständigt flödande salighetsström och om den kraft som gör den svage stark; ett liv i seger över synd och mänsklig svaghet. Johan besökte den gamla systemen och de bad ofta tillsammans.

Han fick klart för sig att han hade rätt att få leva ett segrande liv. Han bad intensivt efter att verkligen få uppleva Andens överflödsliv. Han kämpade och bad under nio års tid. Det var en svår tid, han kastades mellan tvivel och hopp. När han var ute i jordbruksarbetet, kröp han ofta ned bakom en buske eller stubbe och bad. Hans far trodde att det blivit något fel på Johan å huvudets vägnar. Men Johan förklarade:

"Om inte Gud möter min själ, kan jag inte leva!"

Då han beskrev sin nöd för andra kristna, menade de flesta att han ju var en så prätig och hederlig man, så det borde räcka. Den enda som förstod hans nöd, var den gamla, fattiga system. Och hon bad ständigt för honom.

Julaften 1894 kom bönesvaret. Han berättade själv:

-På julaftonen fick jag en bibel till julklapp av min mor. Då jag på kvällen ensam satt och såg i den, fick jag upp Johannes 14, där det heter: 'Och jag skall bedja Fadern, och Han skall sända eder en annan Hjälpare, som för alltid skall vara hos eder: sanningens Ande, som världen icke kan taga emot, ty hon ser Honom icke och känner Honom icke. Men I känner Honom, ty Han bor hos eder och skall vara i eder. Ännu en liten tid och världen ser mig icke mer, men I ser mig, ty jag lever, I skolen ock leva. På den dagen skolen I förstå, att jag är i min Fader, och att I ären i mig och att jag är i eder.' Då jag läste detta, föll den helige ande över mig med en underbar kraft.

Jag föll i golvet och blev liggande alldeles såsom borta från kroppen. Det brusade och susade omkring mig såsom den väldigaste orkan, och mitt hjärta fylldes av utsäglig fröjd och kraft. Det var som om hela himmelen hade kommit in i mitt hjärta och där inne i min ande började det att ljuda en underbar musik. Det brusade och sjöng därinne. Det var den 'nya sången', brudsången, som hade börjat. Den ena underbara salighetsvågen efter den andra flödade in i min själ, tills dess att hela min varelse - ande, själ och kropp - liksom omslöt av denna underbara kraft, och jag sjönk i Guds omätliga kärlekshav.

Hur länge jag låg då på detta sätt, vet jag inte, men då jag åter kom till mig, stod min syster inne i rummet. Hon var utom sig av förskräckelse. Då jag fick se henne, bad jag henne, att hon skulle gå ut och se, hurudant det var ute. Det måste säkerligen vara ett väldigt oväder, menade jag, ty det dånade som en orkan. Hon såg undrande på mig, men gick ändå ut och tittade, dock kom hon strax tillbaka och berättade, att ute var det alldeles stilla och lugnt. Min syster blev nu ännu mera förskräckt och menade, att jag hade blivit sinnesrubbad. Hon sprang gråtande ut till sina föräldrar och sade: 'Nu har Johan blivit konstig!'

När Johan sedan kom till sammankomsterna med sina kristna vänner, prisade han Gud "med frigid tunga". Han hade upplevt andens dop, och talade i tungor. Men vid den tiden var det ett ovanligt fenomen, och de flesta av hans trossyskon förstod sig inte

på honom. Han blev en främling för dem, de tyckte att han blivit förryckt. Han lärde sig att allt mera uppskatta de bönemöten han hade i sin ensamhet, och upplevde allt mera av den tillkommande tidsålderns krafter. Snart fick han klart för sig att han måste döpas, och berättade det för sin far, som då blev rasande.

Föräldrarna tyckte det var pinsamt att ha en son som var hela släktens skam. Modern rådde honom att vänta åtminstone vänta med dopet tills fadern dog. Då svarade Johan att han skulle vänta tills fadern blev frälst, och så började han en intensiv bönekamp.

En tid därefter förde Johan åter dopet på tal. Fadern blev då helt ifrån sig av ilska och ville handgripligt få sonen att komma till sans och vett. Då föll Johan på knä och började bedja till Gud för fadern, att han skulle bli frälst och slippa hamna i ett evigt helvete. Han ropade till Gud om att fadern skulle få uppleva den stora frälsningslycka som Johan själv fått uppleva. Den bönen smälte faderns hårda hjärta, och snart föll han på knä bredvid sonen och grät och ropade till Gud om nåd.

Johan Adamsson bredvid sina oxar

Från denna stund var också fadern en bedjare. Johans nya liv hade börjat föra med sig frukt.

Johan blev döpt i vatten och förenades med Finnanäs baptistförsamling, som senare blev en fri församling.

Vandring i Anden

Fastän Johan nu var döpt och förenad med andra troende och döpta, var det ytterst få som förstod sig på honom. Han var fortfarande ensam om sin erfarenhet av Andens dop. Många kristna bemötte honom kyligt och var

reserverade mot honom. Johan fick en väldig nöd i sitt hjärta för att andra skulle få samma underbara upplevelse som han. Hans ständiga böneämne var att Gud skulle sända en väckelse över den sovande kristenheten. Men det dröjde många år innan han mötte någon som han fick känna verklig gemenskap i anden med.

Det var under året 1907 han mötte andedöpta syskon. Pingstväckelsen bröt fram i bygderna, och elden spred sig. Många blev frälsta, döpta och andedöpta. Johan fick på ett sätt som aldrig förr gemenskap med trossyskon, han uttryckte det att de hade "sällskap i Anden".

Nu hittade han också sin livskamrat. Det berättas att vid vigseln kom prästen, som också var troende, i hänryckning, och talade till brudparet under Andens kraft.

Johan levde alltid under en öppen himmel, och hade många sällsamma uppenbarelser. Många gånger upplevde han Andens maning att bedja för speciella människor som hade svårigheter.

Det berättas exempelvis om hur han en gång då han var ute i vårsådden fick en stark maning att bedja för en viss syster. Han släppte allt han hade för händer, böjde knä vid åkerrenen och började bedja. Han kom i svår ångest, och bad intensivt till dess att han upplevde att segern var vunnen. Denna syster vårdade en sinnessjuk kvinna. Just den dagen fick den sjuka kvinnan tag i en stor kniv, som hon försökte döda henne med. Genom Guds ingripande blev hon räddad.

Johan hade också en ständig bönetjänst för vittnen och missionärer. Han bar dem ständigt i förbön. Johan försummade aldrig ett möte. Han kunde gå miljals varje kväll för att delta i möten. Han hade också en barnslig förtröstan i smått som stort.

En gång skulle han tillsammans med några trossyskon cykla till ett möte. Men han var en dålig cyklist, och hamnade gång på gång i diket så att han blev efter på vägen. Då kröp han ner på knä och bad Gud om hjälp. Sedan fortsatte han cykla, och nu gick det så bra att han cyklade ifatt och om sitt sällskap. När han körde förbi, ropade han: "Håll nu ur vägen, för nu är strömmen på!"

Johans vittnesbörd om Andens fullhet, gjorde att han blev känd under

Forts sid 26

Nu är tiden snart inne då det åter skall bli ett uttåg; en evakuering från jorden för Guds eget folk, de som är födda på nytt och renade i Jesu blod och älskar Hans tillkommelse.

Lyft blicken mot målet!

KJELL ROOS FÖRKUNNAR —

Gud talar i sitt Ord gång på gång om Abrahams tro och gärningar; Abrahams tid, om hans uttåg. Många av Guds barn har sedan fått nåd att draga ut ifrån träldomen och fångenskapen. Mose fick föra ut Israels barn ifrån Egyptens träldom. Nehemja och Esra fick nåd att vara med och bygga upp den heliga staden efter den sjutioåriga fångenskapen.

Före den babyloniska fångenskapen var det en tid av profetiska budskap. Guds folk blev varnat. Jeremia trädde fram och talade om för Israels barn att de inom kort skulle komma in i en träldom, men ingen trodde på honom. De hamnade i babylonisk fångenskap.

Det sista uttåget

Nu är tiden snart inne då det åter skall bli ett uttåg; en evakuering från jorden för Guds eget folk, de som är födda på nytt och renade i Jesu blod och älskar Hans tillkommelse. Herren skall komma för att ta de sina bort ifrån denna värld, hem till det himmelska riket. Det blir sista uttåget. Sedan ska vi för evigt få vara hos Gud.

Nikodemus var förundrad över Jesu kraftgärningar. Han sa: "Vi förstår att du har kommit från Gud, för ingen kan göra sådana gärningar som du gör, om inte Gud är med honom." Tänk att få det vittnesbördet om sig! Trots att vi vandrar här i köttet och är som vi är - kan man få ett sådant vittnesbörd om sig: ... *den mannen är ifrån Gud...* Ett sådant vittnesbörd kan vi få, inte på grund av stora och fina utläggningar, utan på grund av gärningarna som följer oss.

Det står i Bibeln att Abraham trodde Gud, och det räknades honom till rätt-

färdighet. Abraham kallas för Trons Fader. Gud talade till Abraham och sa: "Abraham, drag ut ifrån ditt land, ifrån ditt folk, ifrån din släkt och ifrån din faders hus, bort till det land som jag skall visa dig." Det är egentligen oerhört att kunna få ett direkt tilltal ifrån himmelen.

Abrahams far var avgudadyrkare, han hade växt upp i den miljön. Men ändå trängde Guds röst igenom och talade till hans hjärta. Abraham började inte diskutera när han fick budskapet, men jag undrar vad han egentligen tänkte, när han nåddes av budskapet: "Drag ut till det land som jag skall visa dig". Han fick inga instruktioner om till vilken plats han skulle gå. Bara detta: "Drag ut!" Och Abraham drog ut, ära vare Gud och Lammet! Vi vet att det var olika etapper på vandringen. Ett vägstycke var pappan Tera med, och brorsonen Lot, men de måste så småningom skiljas åt. Abraham blev ensam med Gud. Han drog ut, fastän han inte visste vart han skulle komma.

Vi har hört det här många gånger - men ändå är det så oerhört viktigt för oss att få Abrahams tro och gärningarna därtill, så att det inte bara blir ett tal och en bekännelse med munnen, utan hjärtats upplevelse. Då får vi se vad som händer när vi går fram på lydnadens väg, halleluja.

Genom tron

Det står att i tro dog alla, utan att ha fått vad utlovat var. De dog så småningom på vandringen, men de gav aldrig upp, för de hade sin blick riktad mot någonting - de hade sin blick riktad mot staden med de fasta grundvalarna, vars byggmästare och skapare är Gud själv.

Kära broder och syster, rikta inte blicken mot omständigheter, svårigheter el-

ler dig själv, utan rikta blicken mot härlighetens Herre! Skåda in i evigheten och sök det som är där ovan, där Jesus Kristus är! Vi som hava till ögonmärke de ting som icke synas, vi övervinna i tron.

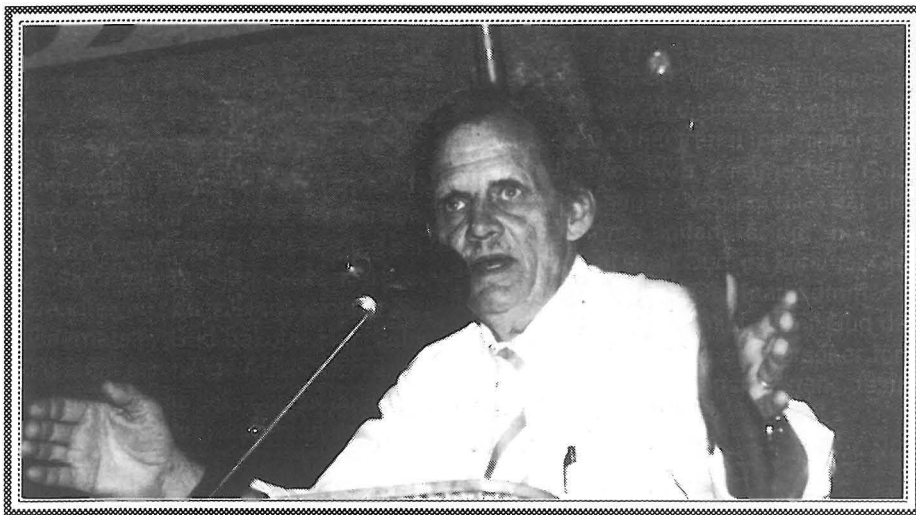
Om vi bara blickar mot det som syns, det som är förgängligt, då kommer vi att gå ner oss och mista trosblicken och trons fasta tillförsikt. Då dör den ut i våra liv och allt blir rutin. Men när vi vandrar i tron, älskar Jesus, då får vi upplevelse på upplevelse, varje dag blir något nytt.

Men, säger någon, det är inte alltid så lätt att tro. Nej, men det är bäst att tro, för det är den enda framkomliga vägen. Någon säger att det här kan du väl inte tro på... Nej, det är mycket möjligt att jag inte kan, men jag tror på Jesus! Han är nämligen trons hövding och fullkomnare.

Abraham är trons fader. Och det är klart att om Abraham hade blivit rättfärdiggjord av gärningar, då hade han ju verkligen haft något att berömma sig av. Dock, står det, inte inför Gud. Intet kött blir rättfärdigt av gärningar, utan det som kommer genom tron är trons gärningar. Gud gör det omöjliga, och vi tar tag i det möjliga. Så gjorde jag en gång, med hjälp av Ordets förkunnelse och syskonen.

Det möjliga kunde jag göra, men det omöjliga, det som var mig övermäktigt, det tog Gud tag i och befriade mig. När jag slutade fundera på hur jag skulle kunna befria mig själv från allt som band mig, då blev jag fri! Detta är trons fasta tillförsikt! Gud kan inte fylla dig så länge du är fylld av ditt eget. Men när du är tömd på ditt eget, då kommer Gud med sitt.

Detta fick Abraham uppleva gång på gång. När han gick upp med Isak till Moria och byggde ett altare för att slakta sin son, räknade han med att Gud kunde uppväcka från de döda, det var där-

Kjell Roos i predikotagen

för han gick upp. Han hade tro på den levande, kärleksfulle Guden. Han visste att han till och med kunde uppväcka från de döda. Och från de döda fick han honom tillbaka, liknelsevis talat.

Vi vet att denna tro räknades Abraham till rättfärdighet. Så blev han rättfärdig av tro och icke av gärningar. Men på tron följer alltid en gärning!

Vi vet att det bara finns en väg till frälsning; genom tro i Jesu blod. För det blod som flöt på korsets stam, det skänker frid med Gud. Åkalla blodet så ofta du kan, och du ska få uppleva att friden med Gud är där! Mitt i stormarna har du frid i ditt hjärta. Det stormar runt omkring oss och makterna försöker få oss på fall. Ibland är vi ivriga och begår misstag, men mitt i detta finns friden i vårt inre.

Felstegen och missbedömningarna vi gör har inte med anden att göra, utan med köttet. Köttet blir stressat, men köttet är till intet gagn; det är dödt för syndens skull. Men Anden är liv för rättfärdighetens skull. Tänk på det, så behöver du inte känna fördömlse varje gång du inte klarar av det mål du satt upp framför dig.

För många år sedan lade jag av att sätta upp mål på det viset, för jag kunde aldrig uppfylla dem. Och när jag slutade sätta upp mål jag skulle klara av för vandrigen - då fick jag visioner. Och visionerna står Gud bakom. Han leder oss genom den helige Ande. Tron är en fast tillförsikt om det man hoppas, en övertygelse om ting som man inte ser.

Kallelsens kraft

Mose blev också kallad av Gud. Han blev utvald i moderlivet och levde sedan hos Farao i konungapalatset. Det var helt otroligt att Mose inte blev fast i detta. Det är lätt för människor

att fastna i det materiella. Mose hade allt han kunde tänka sig, och ännu mer. Men ändå fanns någonting i hans inre som drog. Han var en hebré ifrån födseln. Därför vill jag säga till dig som snubblar på vägen - om du är född på nytt till ett levande hopp, så är det ganska svårt att försöka leva ute i världen. Du kommer aldrig att få frid därute. Men när du kommer till Jesus igen, så får du uppleva hur friden strömmar in i ditt hjärta. Varför? Jo, därför att du är född på nytt en gång och har det nya livet.

Det är ju inte så att Gud tar bort pånyttfödelsen som en jojo varje gång jag begår ett misstag. Många verkar tro det. Men så är det inte. Det är därför vi längtar tillbaka och inte kan få frid någon annanstans eller med andra medel, utan måste komma tillbaka till Golgata, till Herren, för att få frid.

Det går aldrig att gäcka Gud. Glöm aldrig det. För då blir du så fruktansvärt sargad till slut att du inte vet vart du ska ta vägen. Jag har träffat människor som medvetet försöker komma från Gud, men de springer i väggen. Det går aldrig att komma undan, för om man en gång lämnat sig åt Gud, då kommer Gud att ta en på allvar. Om man kommer litet på sidan eller ramlar, så är Gud där med sin helige Ande och försöker föra en tillbaka till utgångspunkten: Jesus Kristus på Golgata.

Mose blev kallad på ett sätt - när han såg egyptiern som pryglade landsmannen tände det till. Blodet svallade i Mose. En broder blev förtryckt. Så känner vi också; det riktigt brusar i vårt inre djävulen håller på och lurar någon av våra trossyskon. Och Mose for ut och slog ihjäl mannen. Han måste fly.

Mose var i öknen under många,

många år. En dag såg han en brinnande buske. Och han började fundera, för den brann inte upp. Vad var det här för något? Det är klart att han blev nyfiken. Plötsligt hörde han Guds röst: "Mose, Mose, ta av dig skorna; ty platsen du står på är helig mark." Då stod han framför Gud själv. Han fick en kallelse från den levande Guden: "Gå och befria mitt folk!"

Mose gick tillsammans med Aron och proklamerade korsets budskap, Lammet blod. Inför tre miljoner människor - två profeter och tre miljoner människor! Vilket gehör de fick. Människorna var söndermalda av Egyptens trälldom. Tänk vilken möjlighet vi har idag - när Satan har malt sönder människorna i religiösa rörelser, när Satan fått härja tillräckligt inne i församlingarna. Människorna är blasé, trötta, utslitna. Vi har väldiga tillfällena om vi vågar ta vara på dem och predika ett sant evangelium om Guds barmhärtighet och nåd, om Guds kärlek, och lyfta dem som ännu är i livet!

Blodets kraft

Vilken utmaning att proklamera Jesu seger på Golgata! Tala om Jesu blod, tala om vägen troshjältarna en gång vandrade. Vi tar avstånd ifrån allt som kommit in i församlingarna: smutsen, diskoteken, teatern och det ena med det andra. Bara proklamera Jesu blod på Golgata. Åter till de första grundarna. Ned i dopgraven med de nyfrälsta, så att de kan undgå den helige Ande och bli ledda på rätta vägar för gudsnamnets skull!

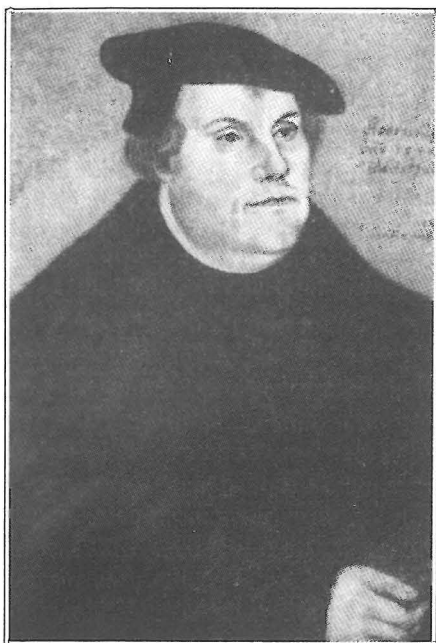
Tänk vilken förtröstan Mose hade på Gud! Mose var ändå inte stark, han bävade. Det går inte att komma som en herreman, det gäller att vara ödmjuk. När jag är svag, då är jag stark. Alltså; när köttet är svagt, då är Gud stark i mig. Mose skulle slakta ett lamm och stryka blodet från det på övre dörrträet och dörrposterna till varje bostad i Gosen där Israels barn bodde som trälarna. Det var ju ren idioti för den naturliga människan. Dårskap för världen - men blodet frälste tre miljoner människor. De blev räddade från Egyptens trälldom.

Vi har fått ett övernaturligt sinne som kan skåda in i den sanna frihetens lag. För oss är det balsam med Jesu blod.

Mose gick till sitt folk och förkunnade detta och de strök blodet på dörrposterna - det fanns inget annat val.

Snart kommer den dag då en överängels röst och en Guds basun ljuder och Herren Jesus träder ut på skyn. Miljarder och åter miljarder återlösta

Forts sid 26

Kyrkofadern Martin Luther

Ur lärobok för svenska kyrkans präster

Den första upplagan av de lutherska bekännelseskriterierna utgavs i Sverige med kungligt privilegium år 1730.

1944 utgavs en ny edition, där man inspirerats av den nya utgåvan bekännelseskriterier som publicerats i Tyskland 1930, för att fira 400-årsminnet av den augsburgska bekännelsen.

Efterfrågan av dessa bekännelseskriterier var stor och 1957 trycktes en ny upplaga. Förord skrevs av Svenska kyrkans dåvarande överhuvud, ärkebiskop Ruben Josefsson.

Ur SVENSKA KYRKANS BEKÄNNELSESKRIFTER, Om påvens makt och överhöghet.

Skrift avfattad av till Schmalkalden församlade teologer år 1537.

Den romerske biskopen gör förmåtet anspråk på att han på grund av gudomlig rätt står över alla biskopar och kyrkoherdar. Vidare tillägger han, att han enligt gudomlig rätt även bär båda svärden, d.v.s. har makt att förläna och frångå konungavärdighet. Och för det tredje säger han, att det är nödvändigt för vår frälsning att tro detta. Och fördenskull kallar sig den romerske biskopen Kristi ställföreträdare på jorden. Vi anse och betyga, att dessa tre artiklar äro falska, ogudaktiga, tyranniska och för kyrkan fördärliga.

□□□

Men faktum är, att påvarna i Rom och deras anhängare försvara ogudaktig lära och avgudatjänst. Och de för Antikrist utmärkande kännetecknen passa fullständigt in på påvedömet och dess anhängare. Ty då Paulus i sitt andra brev till tessaloniker-na beskriver Antikrist, kallar han honom "en Kristi vedersakare, som upphäver sig över allt, som kallas och dyrkas såsom Gud, i det att han tager sitt säte i Guds tempel och föregiver sig vara Gud" Han talar sålunda om någon, som regerar i kyrkan - men icke om hedniska konungar - och denne kallar han "en Kristi vedersakare", emedan han skall uttänka en lära,

som strider mot evangeliet, och denne skall för sig orättmätigt göra anspråk på gudomlig myndighet.

□□□

Då det förhåller sig på detta sätt, böra alla kristna undvika att befatta sig med påvens gudlösa lära, hädelser och orättfärdiga grymhet. De böra i stället undfly och fördöma påven med hans anhängare såsom Antikrists rike, såsom Kristus befallt: "Tagen eder till vara för falska profeter." Även Paulus bjuder, att han skall undvika och fördöma ogudaktiga lärare såsom en förbannelse.

I 2 Kor. 6 heter det: "Haven intet gemensamt med de otrogna, ty vilken gemenskap har ljuset med mörkret?" Det är tungt att avvika från så många folks gemensamma mening och kallas schismatiker. Men Gud bjuder med sin myndighet alla att icke taga någon befattning med eller försvara ogudaktighet och orättfärdig grymhet. Därigenom äro våra samveten tillräckligt urskuldade. Ty villfarelserna inom påvedömet äro uppenbara. Och hela Skriften betyga med kraft, att dessa villfarelser äro onda andars och Antikrists lära.

Det ligger en uppenbar avgudatjänst i vanhelgandet av mässorna, vilka utom alla andra missbruk på det skändligaste sätt användas för snöd vinning. Vidare ha påven och hans anhängare förvanskad läran om boten. Ty de lära, att synderna förlåtas för våra gärningars skull. Sedan bjuda de, att man skall tvivla om, huru-

vida förlåtelsen verkligen följer. Men ingenstädes lära de, att synderna förlåtas av nåd för Kristi skull och att vi genom denna tro få syndernas förlåtelse. Så fördunkla de Kristi ära och beröva samvetena den fasta trösten samt avskaffa den rätta gudstjänsten, nämligen trons övning i dess kamp mot förtvivlan.

□□□

Till dessa villfarelser komma ytterligare två stora synder. För det första, att påven försvarar dessa villfarelser med grymhet och tortyr. För det andra, att han berövar kyrkan domsrätten och icke tillåter, att kyrkliga lärostrider i vederbörlig ordning avdömas, ja, påstår sig stå över ett allmänt kyrkomöte och kunna upphäva kyrkomötesbeslut, såsom stundom uttalas på ett oblygt sätt i de kanoniska stadgandena.

□□□

Därför måste de sant kristna noga beakta dessa påvedörets stora villfarelser och dess våldsregemente och först och främst tänka på att få dessa villfarelser avskaffade och den sanna läran antagen för Guds äras och själarnas salighets skull.

□□□

Påvens villfarelser äro uppenbara och stora. Uppenbar är också den grymhet, som han övar mot de fromma. Vi veta, att det är Guds befallning, att vi skola fly avgudatjänst, falsk lära och orättfärdig grymhet. Därför hava alla sant kristna stora, uppen-

bara och tvingande skäl att icke lyda påven. Och dessa tvingande skäl lända dem till tröst, då mot dem beskyllningar riktas, att de vålla anstöt samt åstadkomma söndring och tvedräkt.

Men de som hålla med påven och försvara hans lära och gudstjänst, de befläcka sig med avguderier och hädiska meningar, de bliva saker till de kristtrognas blod, vilka påven förföljer, och de kränka Guds ära och hindra kyrkans välfärd, medan de för kommande tider understödja villfarelse och andra skändligheter.

Vilket kyrkomöte har ogiltigförklarat detta dokument ur Svenska kyrkans bekännelseskriterier om påvens överhöghet?

DEN ENDA SANNA KYRKAN

Katolsk troslära, 1958:

Kristus har blott grundat en enda Kyrka. Han sade: "På denna klip-pa skall jag bygga min kyrka" (Matt 16:18). Det finns således endast en sann Kyrka.

Den sanna Kyrkan kan man igenkänna på vissa bestämda egenskaper, vilka Kristus förlänat henne. Kyrkan är enig, hon har en tro, samma sakrament och enhetlig ledning. Hon är helig, emedan Kristus helgat henne. Hon är katolsk (dvs allmänlig), emedan Kristus stiftat henne för alla folk och för alla tider. Hon är apostolisk, dvs hennes ledare måste vara rättmätiga efterträdare till apostlarna.

Endast den romersk-katolska Kyrkan har dessa fyra kännetecken. Hon är enig, hon har överallt samma tro, samma sakrament och samma överhuvud. Hon är helig, det visar sig i hennes heliga lära, i hennes helgon, vilka av Gud förhärligats också genom kraften att utföra underverk. Hon är katolsk, emedan hon bevarat hela sanningen och alla sakramenten och emedan hon bestått tiderna igenom och utbredd sig över hela världen. Hon är apostolisk, emedan hon går tillbaka till apostlarna. Hennes biskopar är apostlarnas rättmätiga efterträdare och hennes överhuvud är den helige Petri efterträdare. Detta visar klart att hon är Kristi sanna Kyrka.

RAPPORT FRÅN NORD- IRLAND

JIMMY GUSTAVSON

Nyss gångna sommar, närmare bestämt i augusti, besökte jag Nordirland under några veckor.

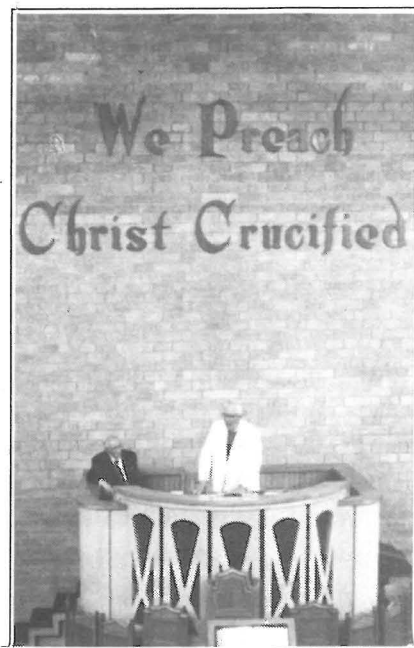
Det är helt uppenbart att landet befinner sig i ett kritiskt skeende profetiskt (vilket för övrigt kan sägas om hela Storbritannien). Under detta besök bereddes också tillfälle för mig att träffa pastor Ian Paisley, som förestår Martyrs Memorial Free Presbyterian Church.

Ian Paisley, som när jag träffade honom, just hade påbörjat sitt 51:a år som predikant, är väl känd för de flesta. Han är en av de få andliga ledare i vår del av världen som på ett kraftfullt sätt vågat stå emot Katolska kyrkan, och då isynnerhet dess förehanden på Nordirland, men också emot ekumenism och avfall.

Han uttrycker farhågor, inte bara för Irland/Nordirland, utan också för hela Europa.

-Den helt ohämmade expansion Rom bedriver står nästan helt oemotsagd.

-Rom bygger ut sitt imperium dag för dag. Genom t.ex. klosterbyggen vill Rom befästa sitt inflytande i 'missionsländer' och i 'förlorade territorier'. Och Nordirland har mycket påtagligt, både i forntid och nutid, fått känna av vad denna expansion kan ta sig för slags uttryck. Trots att 'va-

Presbyterianen Ian Paisley förkunnar Guds Ord under devisen "Vi predikar Kristus såsom korsfäst".

penvila' titt som tätt officiellt råder, så är det katolska IRA, med sina olika fraktioners, terrorhandlingar dagligen synnerligen kännbara.

Den nya strategi som Sinn Féin/IRA lägger fram heter 'dialog' eller 'fredsamtal', men i realiteten innebär detta en 'dialog' på deras egna villkor, eftersom man resolut vägrar att lämna ifrån sig sina vapen. Enligt Unionisternas ledare McGuinness har ca. 2.200 människor dömts genom IRA:s våldsdåd sedan 1969 då konflikten bröt ut genom upproren i de katolska delarna av Belfast.

Broder Paisley sänder välgångsönskningar till de icke-ekumeniska kristna i Sverige, de som fortfarande går emot "romaniseringen". Paisley besökte vårt land senast 1953, då han ingick i en grupp som demonstrerade emot ett möte anordnat av Kyrkornas Världsråd (WCC) i Uppsala. Och broder Paisleys intentioner för sitt folk och sin församling är knappast håglösa:

-Ta emot Jesus Kristus som din personlige Frälsare!

-Vedergäll skökan!

-Jesus kommer snart!

-I sin högra hand hade han sju stjärnor, och från hans mun utgick ett skarpt tveeggat svärd, och hans ansikte var såsom solen, när den skiner i sin fulla kraft. Upp 1:16

Ett ekumeniskt möte - eller tiotusen?

MIKAEL ELIASSON, TEXT & FOTO _____

I det natursköna Österrike, vid sydöstra alpfoten, mitt i Europa, ligger den gamla staden Graz. Med anor sedan detta millenniums början, är detta en stad som sett många märkliga skiftningar i det politiska, religiösa och kulturella Europa.

MR fortsätter här att informera från den stora ekumeniska konferensen, där den främsta uppgiften var att främja försoning mellan kyrkor och religioner, utan sektinblandning!

Europas starka och mäktiga kyrkoleddare möttes till försoning.

Första punkt på programmet var "sekterna". Starka andliga ledare kan ju bli farliga för svaga människor...

Under sju varma sommandagar, 23-29 juni, blev Graz ett centrum för all sköns religiositet i Europa, då det andra europeiska ekumeniska mötet, EEA2, gick av stapeln. Detta möte skulle nu bli en ny milstolpe mot ett religiöst och även politiskt enat EU. "Att ge kvinnan Europa en själ" var en av utgångspunkterna som presenterades i den första presskonferensen, där man också mycket kraftigt betonade betydelsen av "lydnad för ekumeniken". Vad som ska ske med de olydiga framkom bara fragmentariskt i mötet där man dryftade sektproblematiken, men historien har ju en märklig förmåga att upprepa sig.

Så skulle då, på sex dygn, mer än sexhundra olika möten hållas, på ca 75 olika platser i staden. Morgonböner, bibelstudier, dialoger, plenum, hearings, workshops, ungdomsmöten, konserter, utflykter, kvinnomöten, nationsmöten, olika kulturella evenemang, försoningsfestival samt öppnings- sändnings- och välsig-

nelsegudstjänst, var något av det oändliga utbudet. Ur denna flora kunde så var och en av de ca 10.000 deltagarna plocka och forma sin egen väldoftande och färgsprakande, religiösa bukett, helt efter eget tycke och smak. Slutligen skulle man så presentera ett dokument som skulle bli ett gemensamt underlag för det religiösa Europa. Ett dokument som ännu i skrivandets stund inte presenterats på svenska. Det skulle visa sig att det var inte så lätt att lösa exempelvis judendoms- och kvinnofrågor på några dagar. För att inte tala om frågan om den gemensamma kommunionen, där de ortodoxa metropoliterna menade att man blev utsatta för en utpressning som benämndes "ekumenisk terrorism", varför de också uteblev när slutdokumente skulle röstas igenom...

Som arrangörer för detta mastodontarrangemang stod den europeiska kyrkokonferensen (CEC) och de katolska europeiska biskopskonferensernas råd (CCEE). Mottot var **Försoning: Guds gåva och källa till nytt liv.**

Själva konferensen presenterar man på detta sätt: -CEC och CCEE inleder, med detta vägledande motto, ett nytt skede i den ekumeniska processen.

Organisationerna CEC och CCEE hade var för sig utsett 350 delegater, som representerade alla europeiska länder. Med andra ord 350 delegater från medlemmar i 118 kyrkor: ortodoxa, anglikaner, lutheraner, reformerta, gammalkatoliker, metodister, baptister m fl, samt 350 delegater från katolska kyrkor i hela Europa. Vilka som hade initiativet och det totala övertaget är ju inte svårt att räkna ut.

Såsom huvudteman hade man sex punkter:

1. Strävan efter en synlig enhet mellan kyrkorna
2. Dialog mellan religioner och kulturer
3. Engagemang för social rättvisa, framför allt för att besegra fattigdom, social utslagning och andra former av diskriminering.
4. Engagemang för försoning inom och mellan nationer, framför allt vad gäller fredlig konflikt hantering.

5. Större ansvarskänsla visavi miljön, framför allt med hänsyn till kommande generationer.

6. Ett balanserat förhållande till andra regioner i världen.

Ett humanistiskt försök till jämkning av religions- och kyrkostrukturer, med försoningen som grund, utan Försonaren, Jesus Kristus! Ett bibelord kom till mig, gällande ett tidigt försök till enhet:

-Kom, låt oss bygga en stad åt oss och ett torn, vars spets räcker upp i himlen, och så göra oss ett namn; vi kunde eljest bli kringspridda över hela jorden. (1 Mos. 11: 4)

Utgången av det tilltagat, var då som nu densamma: **Förbistring!**

Med notisblocket i väskan och kameran runt halsen for jag runt med spårvagn och buss för att försöka fånga upp något av det som hände under dessa dagar. Man fick plocka ut vissa bitar, som skulle visa sig vara väldigt betydelsefulla. Vi måste ju hålla oss informerade om vad som sker på detta hyperekumeniska plan.

Med ett axplock ur floran vill jag helt kortfattat ge en liten glimt ur ett möte, vilket var mycket välbesökt av både unga och äldre.

Dialog Forum 0.1: Nya Religiösa Rörelser - en utmaning för kyrkorna i Europa

Tisdag, 24 juni 1997, 15.00-18.00

Plats: Wirtschaftskammer - Europasaal

Moderatorer: Prof. Dr. Erich Geldbach / Ärkebiskopen av Canterbury

Biskopen kastade ut brandfacklan direkt i inledningsanförandet, och inriktningen var klar från första stund:

-Vad är utmaningarna inför år 2000? Vad är acceptabel mission? Vad gör vi med "sekterna" i Europa? Vi måste bringa samman världsvisionen. Det vitala är "confidence" i Jesus Kristus. Vi ansvarar för öppenheten. Kyrkan i England har ju haft monopol, men nu upplever vi däremot en aggressiv evangelisation. Tron måste alltid söka förståelse. Vilken strategi ska då användas? Det måste finnas ett bättre sätt. Missionsstrategin måste vara partnerskap, exempelvis med Rumänien och Ryssland. Vårt ansvar är att arbeta tillsammans. Låt oss göra mot andra såsom vi vill att dom ska göra mot oss.

Dr. Dimitrina Mardianova från Bulgarien lät oss därefter förstå att:

-Sekten har skapat stora problem i Bulgarien. Sekterismen kommer ur den sekulariserade kyrkan.

Den hälsningen var ju adresserad och klar, tänkte jag. Hon kunde lika gärna sagt ur den "kätterska kyrkan".

Dr Helmut Obst, forskare och doktorand på "sekter" fortsatte:

-Sekterna har en andra uppenbarelse. De radikala sekterna är farliga. Dom skapar sina egna special-samhällen, där dom sedan får sina "nya uppenbarelser". De lever utanför etablerade och fria kyrkor. Alla dessa nya rörelser är en utmaning för oss. Att förbjuda dem löser inte problemet. Dom är egentligen i avsaknad av verklig enhet och verkligt liv. Men vi ska inte påstå att dom är ofarliga. Vi måste möta dem på ett "snyggt" sätt. Skapa en bild av vår fiende. Vatikanen fastslog 1996 att detta är en utmaning och att vi kan inte fördöma sekterna. Vi ska inte heller säga att dom är utanför.

Jovisst, naturligtvis vill Vatikanen ha in alla under sitt tak, även sekterna. Det vore ju det absolut bästa sättet att omintetgöra "fritänkarna".

Dr Erich Ehn, Österrike, lät oss förstå, med eftertryck:

-Det finns ingen lag i Europa som definierar sekt, ännu!

Nej, det är förmodligen bara en fråga om tid, svarade det inom mig.

Efter frågestunden, där åhörarna fick möjlighet att lämna lappar med frågor, avslutade forskare Dr. Obst med svar på frågan, vad är kyrkan och vem är kyrkan? Doktorn svarade:

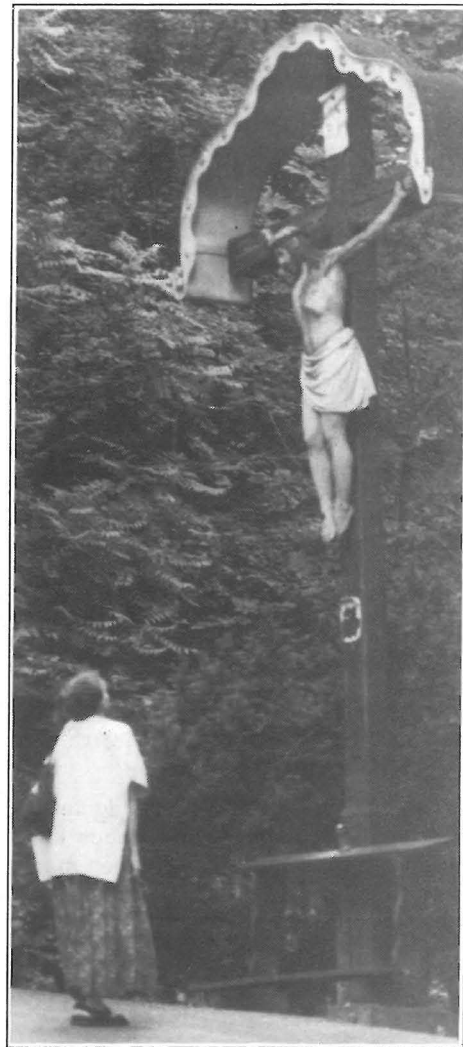
-Genuin kristen pluralism, där vi accepterar varandra och lägger märke till varandra.

Och jag frågar mig, vad är detta för märkligt tungomål? Jag stavade flera gånger på det jag skrivit i blocket. "Genuin kristen pluralism"? Det skulle visa sig under de kommande dagarna att frågan skulle förstärkas på ett märkligt sätt. Bibelordet från efesierbrevet fick en aktualitet som jag aldrig tror jag upplevt tidigare:

-Var ivriga att bevara andens enhet genom fridens band: en kropp och en Ande, liksom ni kallades till ett hopp, det som tillhör er kallelse, en Herre, en tro, ett dop, en Gud som är allas Fader, han som är över alla, genom alla och i alla. (Ef. 4: 3-6)

Hur kan då språkförbistring vara så total?

Forts i nästa nummer.

Sann tillbedjan eller avguda-dyrkan? Det andliga sökandet i Europa drar människor till mystik och kult.

Den splittrade kyrkan som tillhandahåller religiösa riter, riktar dock sökarpuset mot "de farliga sekterna".

Hitler var fast besluten att förgöra "den judisk-kristna tron med dess förverkligande medlidandemoral".

Men han riskerade inte en alltför öppen konflikt med kyrkorna. Följden blev en medvetet svekfull kampanj för att beröva dem deras makt och inflytande.

Det första världskriget och efter krigsåren skapade en desillusionerad och apatisk livshållning hos många människor i Tyskland. Detta fick ofta till följd att en hel del av dem trädde ut ur kyrkorna. Under 1920-talet gick varje varje år flera hundra tusen människor ur sina kyrkor. På samma gång stod många skeptiker och religiöst likgiltiga formellt kvar i kyrkan.

Protestanterna i Tyskland var mycket splittrade. Bara ett fåtal, ungefär 150 000, hörde till frikyrkorna. De övriga tillhörde lutherska (evangeliska) och reformerta kyrkor.

Då de nationalistiska stämningarna gjorde sig gällande i Tyskland, blev de protestantiska kyrkorna en grogrund för dem. Nationalismen framtonade i klar motsättning till den marxistiska och katolska kosmopolitismen. Politiskt anslöt sig medlemmarna i de protestantiska kyrkorna i allmänhet till de konservativt-nationella partierna.

Det kan vara svårt att förstå de flesta tyska protestanternas uppträdande under de första nazistiska åren. Men man måste då hålla i minnet två saker: deras historia och det negativa antijudiska inflytandet från Martin Luther.

Protestantismens grundare var både antisemit och en hårdnackad anhängare av absolut lydighet gentemot den politiska överheten. Luther ville att Tyskland skulle befrias från judarna. Han ville att de då de sändes bort skulle berövas "alla sina pengar och juveler och silver och guld" och dessutom "att deras synagogor och skolor (skulle) brännas ned". Det var ett råd som fyra århundraden senare följdes in i minsta detalj av nazisterna.

En arisk kyrka.

Ända från början av sin politiska karriär insåg Adolf Hitler att hans nyhedniska och judefientliga ideologi var oförenlig med kristendomen. Till att börja med för-

Kyrkokampen i Tredje Riket

ARNE BJÖRKMAN **del 2**

sökte Hitler 1933 upprätta en evangelisk rikskyrka genom riksbiskop Ludwig Müller. Denna tysk-kristna ariska kyrka skulle omfatta alla lutheraner, reformerta och unierade. (Med tiden ville naziregeringen avskaffa all kristendom i Tyskland och istället inrätta en forngermansk religion.)

En proteströrelse organiserades snabbt mot nazifieringen av de protestantiska kyrkorna. Till ledare fick den Martin Niemöller, präst och f.d. ubåtskapten, en man som tidigare glatt sig åt nazisternas maktövertagande, men sedan blivit mycket besviken.

Hitlers personlige vän Ludwig Müller utnämndes till riksbiskop för den tysk-kristna kyrkan.

Även den lutherske teologen Dietrich Bonhoeffer gav sitt aktiva stöd åt den kyrkliga proteströrelsen. Först under exil i London 1933-35 innan han återvände till Tyskland för att fortsätta kampen mot nationalsocialismen. På 1940-talet förbjöds han att tala och skriva offentligt och efter två år i fängelse avrättades han 1945.

Proteströrelsen vände sig särskilt mot det nazistiska kravet på att icke-arierna utsondrades ur den kyrkliga gemenskapen. Den protestantiska motståndsrörelsen höll ett möte, en bekännelsesynod, i

Barmen 1934. Där fördömdes den tysk-kristna rörelsen, och riksbiskop Müllers rikskyrkliga styre förklarades som illegitimt. Den tyska bekännelsekyrkan började ta form.

BEKÄNNELSEKYRKAN

Bekännelsekyrkans framväxt visade att riksbiskop Müllers kyrkliga enhetspolitik misslyckats. Adolf Hitler drog konsekvenserna av detta. År 1935 lät han därför upprätta ett kyrkoministerium och insatte en pålitlig nazist, Hans Kerrl, som ledare av det.

Ledningen av kyrkorna lades i händerna på ett rikskyrkoutskott. Vid den tiden hade Gestapo redan arresterat ca 700 präster ur Bekännelsekyrkan - och fler skulle det bli.

En del av Bekännelsekyrkan godtog den ny kyrkliga ordningen, medan de radikala bekännelsekristna avvisade den. Kyrkominister Hans Kerrl försökte nu på olika sätt försvåra Bekännelsekyrkans existens. Genom t.ex. förbud mot insamling av pengar i kyrkorna försökte han beröva Bekännelsekyrkan dess ekonomiska stöd.

Man kan påstå att Bekännelsekyrkan förde en strid på två fronter, dels mot den nyhedniska nazistiska staten dels mot den tysk-kristna rörelsen. Och hela världen kunde i tidningarna följa det andliga kriget.

Inom den politiska ledningen i Tyskland fanns det de som menade att de kyrkliga splittringstendenserna borde underblåsas ännu mer. Bland förespråkarna för en skärpt kyrkopolitik märktes främst den nazistiske chefsideologen Alfred Rosenberg och Martin Bormann, chefen för partikansliet. Kyrkorna började mer och mer uppfattas som ett hinder att upprätta den totala nazistiska staten.

Martin Bormann krävde att kyrka och stat fullständigt skulle skiljas från varandra. Kyrkorna skulle få privaträttslig status som privatföreningar och skulle inte stödjas av det allmänna utan helt få kla-

De unga flickorna bär dräkter av bronsålderssnitt vid en nazistisk skördefest i september 1933.

Nazisterna strävade efter att ersätta kristna högtider med hedniska.

ra sig själva. Men Hitler ville för tillfället inte skärpa kampen mot kyrkorna. De utrikespolitiska målen kom först.

KAMPEN MOT NYHEDENDOMEN

Både den protestantiska och katolska kampen mot Tredje riket fördes främst från predikstolarna genom upplästa tillkännagivanden. Den utländska pressen publicerade som en stor nyhet att den tyska Bekännelsekyrkan söndagen den 23 augusti 1936 gjorde häftiga angrepp mot naziregeringen och dess nyhedniska religion.

I det modiga tillkännagivandet från predikstolarna runt om i landet sades följande mycket avslöjande sanningar om vad som skedde i Hitler-tyskland:

-Med kraft och planmässighet utan like kämpas det hos oss för närvarande mot Jesu Kristi evangelium. Statens och partiets alla kraftmedel mobiliseras mot evangeliet och dess bekännare.

Även statens ledande män angripa offentligt de evangeliska sanningarna. Kyrkan tillåtes icke att besvara dessa angrepp. Vid lärokurserna undervisas ungdomen i den världsåskådning, som framställes i Rosenberg's bok, *Det 20:e århundradets myt*, och i vilken människan förhärligas och äran tas från Gud. Fullt offentligt förkunnas, att denna världsåskådning inte går ihop med den kristna tron och att den är avsedd att ersätta kristendomen.

En person som motsätter sig kampen mot kristendomen, betraktas såsom en fiende till staten. --- Vi vända oss till det tyska rikets

överhet med en anhållan: Vi måste få rätt att fritt och offentligt predika fädrens tro. Det oupphöriga spionaget på det kyrkliga området måste upphöra. Bestämmelserna, att kyrkliga möten inte få hållas i offentliga lokaler, böra upphävas. De band, som äro lagda på den kristna tidningspressen och den kristliga kärleksverksamheten, böra avlägsnas. - - - Vi fordra att ungdomen inte tas i anspråk för politisk och annan verksamhet i så hög grad, att det kristliga familjelivet lider därav. Frågan gäller kyrkans rätt att existera i denna värld.

Den evangeliska Bekännelsekyrkan gick alltså till hårt angrepp mot den nyhedendom som chefsideologen Rosenberg propagerade för i sin välkända bok. Och som de tyska barnen och ungdomarna hade börjat uppfostras i!

Den 1 juli 1937 häktades Bekännelsekyrkans ledare Martin Niemöller och spärades in i Moabitfängelset i Berlin. Efter åtta månaders fängelse ställdes han den 2 mars 1938 inför en specialdomstol. Han frikändes då från huvudanklagelsen att "i smyg angripa staten". Istället dömdes han till 2000 marks böter och sju månaders fängelse för "missbruk av predikstolen" och för att ha tagit upp kollekt i sin kyrka. Eftersom han suttit häktad under längre tid än det utdömda straffet beordrade domstolen att han skulle frigges. Men Niemöller greps av Gestapo, då han lämnade domstolssalen, sattes i skyddshäkte och fördes till koncentrationsläger. Och där blev han kvar tills de allierade trupperna sju år senare befriade honom.

År 1937 arresterades 807 andra pastorer och ledare i Bekännelsekyrkan och

under de följande åren ytterligare flera hundra. Motståndet från den protestantiska Niemöller-rörelsen bröts inte helt och hållet, men det försvagades mycket kraftigt. Flertalet protestantiska präster hade redan följt nästan hela det tyska folkets exempel och böjt knä för det nazistiska systemet.

KAPITULATION

Nu tog nazisterna itu med resten av det kyrkliga motståndet. Mot slutet av 1937 övertalade den nazistiske kyrkoministern en biskop i Hannover att göra ett offentligt uttalande, som stödde regimen i dess kamp mot kristendomen:

-Den nationalsocialistiska världsåskådningen är den nationella och politiska lära som bestämmer och kännetecknar den tyska människonaturen. Därför är den obligatorisk också för de tyska kristna.

På våren 1938 tog biskopen i Hannover till slut det stora steget att beordra alla präster i sitt stift att svära en personlig trohetsed till Hitler. Efter det dröjde det inte länge förrän den allra största delen av prästerna i Tyskland hade svurit den ed, som juridiskt och moraliskt band dem att lyda Adolf Hitlers befallningar. Den protestantiska kyrkokampen var över.

Vid krigsutbrottet den 2 september 1939 gjorde den lutherska protestantiska kyrkan följande uttalande:

-Den tyska evangeliska kyrkan har städse känt en trofast samhörighet med det tyska folkets öde. Till vapnen av stål har hon skänkt oöverbärande krafter ur Guds ord ... Så för- enar vi oss även i denna stund med vårt folk i förbön för Führern och riket.

Nazisterna hade segrat över kyrkorna. Men brydde sig nu tyskarna om den kyrkokamp som skedde i Tredje riket? Knappt. Vad som verkligen betydde något för dem under 1930-talet var Hitlers framgångar då det gällde att skaffa arbete, skapa välstånd, återge Tyskland dess militära makt och gå från framgång till framgång inom utrikespolitiken.

Det var inte många tyskar som låg sömnlösa för att flera tusen protestantiska och katolska präster hade arresterats. Och ett ännu mindre antal tyskar hade insett att nazistledarna planerade att så småningom totalt bryta ned all kristendom och kyrklighet i Tyskland och istället införa en sorts new age-religion med dyrkan av både Hitler själv och de gamla asagudarna.

Litteratur: Tredje rikets uppgång och fall, William L Shirer, Kyrkan och kapitalismens kris, Alf Tergel, Nazismen i dokument, Stig Jonasson, Som gäst i tredje riket, Olavi Paavolainen, 20:e århundradet, Jan Olov Olsson

-Jag hade gammaldags, genuin syndanöd ...

LEIF LÖVGREN _____

En frisk appell som vår broder förmedlade i ett väckelsemöte under konferensen, sänder vi här vidare till MR:s läsare.

Jag tänker på ett ord:

- Här är vederkvickelsens ort, här får den trötta vila ut.

Det tycker jag mig ha fått uppleva den här dagen när jag sett kända och okända ansikten av nådessyskon frälsta av nåd på väg till himlens underbara land. Paulus säger att han fick nytt mod då han såg syskonen. Det är något som vi tränger och är i behov av i denna sena tid, när allt är i upplösning.

Men det finns en skara som har kastat in ett fast själens ankare, som når innanför förlåten.

Det är väldigt betydelsefullt att ha en

förankring i tiden. När jag var sjöman fordom tillbaka, så hade vi vid ett tillfälle kastat ankar utanför Valencia hamn vid Medelhavet i Spanien. Vi väntade vi på vår plats att komma in i hamnen där och lasta apelsiner.

Under väntetiden på skeppet var vi inte sysslösa på något område. Jag var en sän där "byss-Kalle" som skötte om att kasta ut slaskhinkar och ge mat åt manskapet ombord på båten. Och maskinisterna skötte sina uppgifter där nere och andra elektriker, jungmän och matroser skötte sina uppgifter.

Vad vill jag säga med detta? Jo, vi ska utföra vår syssla under tiden som vi är här nere - pilgrimsvandrare genom den här världen. Vi är i världen, men inte av världen, halleluja. Herren har frälst oss in i sitt underbara rike.

Häromdagen då jag var ute och gick

så såg jag den vackra svenska fanan som vajadet. Det finns ju ett kors på den fanan, liksom på den norska. Då tänkte jag så här: Över Leif Staffan Lövgren vajar konung Emanuels blodröda fanal! Och mitt liv är fastlänkat vid konung Emanuels härliga triumfvagn, halleluja. Det är någonting som stämmer våra hjärtana till lovsång och tillbedjan. Han är konungarnas konung och Herrarnas Herre.

Herren har lagt ner evigheten i varenda människas hjärta och när man hör de tydliga signalerna ifrån den himmelska världen blir det samklang inne i hjärtat. Då upplever syndaren något som är ganska omodernt i dagens samhälle: *Syndanöd*.

Från samhällets sida försöker man slata över och vårda. I mitt fall sa man så här: ta lite benzodiazepin-tabletter och sov lite bättre under nattens timmar. Du kanske har fått lite grubblor och problem på det psykiska eller själiska området.

Men det var inte alls frågan om sådana ting, utan det var den gammaldags genuina *syndanöden* som drabbat mig. Hur mycket jag än höll på med att hinna i mig av "sprattelvatten" så hjälpte det inte någonting alls. Det kom bara tårar ut från mina ögon och jag hade syndanöd. Jag grät i min nöd och fick inte uppleva friden förrän jag kom till Jesus Kristus och bad till Herren om syndernas förlåtelse.

"Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig och du skall prisa mig".

UPPROR

INGEMAR BLOMBERG _____

Enligt Dagen 5.9-97 har det nyss avslutade kyrkomötet antagit en motion där det uttryckligen heter: "Präster som vill genomföra en förbönsakt för ett homosexuellt par som är öppen för släkt och vänner ska få göra det."

Förslaget antogs med stor majoritet, och även ärkebiskopen var positivt inställd till motionen.

Man vill inte kalla nyordningen för "välsignelseakt" eller "vigsel", men skillnaden är endast kosmetisk. Inför Gud är det ingen skillnad alls. Vare sig den nämnda "förbönsakten" sker enskilt eller

inför släkt och vänner, så är inte avsikten att klargöra Bibelns syn på homosexuellt leverna. Än mindre är avsikten att uppmana de homosexuellt samlevande att upphöra med sitt syndaliv i detta avseende och vända om till Gud.

Tvärt om är avsikten att ge kyrklig sanktion till den homosexuella utlevnaden. Än mer: man uppmanar de du att "vara trogna" i sitt syndaliv, dvs att framhärda i sina synder. Man binder de du i sina synder istället för att försöka lösa eller befria dem från syndalivet. Även om prästens läppar välsignar, så är innebörden eller verkan härvidlag en förbannelse över de i synd bundna.

□□□

Bibelns fördömande av homosexuell utlevnad är entydig. Det är den synd som nämns i berättelsen om Sodom (1 Mos. 19:5). I Rom. 1:24-27 beskrivs homosexuell utlevnad som en följd av att man hade vänt sig bort ifrån Gud, det står rent

ut att "Gud prigsav dem". Såväl grundtext som bla svenska översättningen (1917) anger ordagrant och bokstavligen, att det i vers 26-27 är den homosexuella utlevnaden som sådan som avses. Något utrymme för tolkningstvister finns inte. Homosexuell utlevnad beskrivs inte som vilken synd som helst. den beskrivs som konsekvensen av uppror mot Gud. Och Guds svar har vi i berättelsen om Sodom.

"Däri består kärleken till Gud, att vi hålla hans bud; och hans bud äro icke tunga". (1 Joh. 5:3). Det är svårt, ja omöjligt, för en ofrälst människa att hålla Guds bud. Men för den som i full frälsningsupplevelse fått erfara befrielse från syndens skuld och från syndens makt och begär, för den gäller att "Guds bud äro icke tunga." Det är Guds ord som gäller - inte människomeningar, ideologier och tankefunder.

Då kyrkor eller samfund falskeligen ger

När jag en kväll läste i min bibel, föll mina ögon på ett par verser från Esra bok 3: 10-13.

“Och när byggningsmännen lade grunden till Herrns tempel, ställdes prästerna upp i ämbetsskrud med trumpeter, så ock leviterna, Asafs barn, med symbaler till att lova Herren, efter Davids, Israels konungs, anordning. Och de sjöngo under lov och tack till Herren, därför att han är god i och därför att hans nåd varar evinnerligen över Israel. Och allt folket jublade högt till Herrns lov, därför att grunden till Herrns hus var lagd.

Men många av prästerna och leviterna och huvudmännen för familjerna, de gamle, som hade sett det förra huset, gråto högljutt, när de sågo grunden läggas till detta hus, många åter jublade och voro så glada, att de ropade med hög röst. Och man kunde icke skilja mellan det högljudda glada jubelropet och folkets högljudda gråt ty folket ropade så högt, att ljudet därav hördes vida omkring.”

Det var då särskilt den sista versen som talade till mig om frälsningsglädje och syndanöd, som vi idag på många håll erfar i allt för ringa mått. Jag vill inte tro att församlingen skall vara en plats där endast stillhet råder, nej, vi som är frälsta har ju undfått barnaskapets ande som gör att vi kan ropa: “Abba Fader”, ja, vi har verkligen något att glädjas över och det väntar en evig härlighet i det himmelska Sion när Herren Jesus stiger ner för att hämta hem brudeskaran till Lammets bröllopsfest.

När jag hör jublet från idrottsarenor, frågar jag mig: Var finns glädjen och jublet i våra församlingar eftersom mest tystnad råder när vi samlas för att prisa

kristen legitimation åt syndaliv, så drar man förbannelse över såväl sig själv som över land och folk.

Svenska Kyrkan ger nu sanktion åt homosexuell utlevnad, en av de svåraste synder Bibeln nämner. Att under sådana omständigheter vara medlem i en sådan sammanslutning, är att göra sig delaktig i andras synder. Detsamma gäller om gudstjänstgemenskap och annat samarbete med kyrkor och samfund som tolererar eller “välsignar” homosexuell utlevnad.

Laglöshetens tilltagande är enligt Jesus ett tecken på hans snara återkomst (Matt. 24:12). Med laglöshet menas uppriskhet mot Gud och hans bud. Då laglösheten tilltar, kallnar kärleken, i första hand kärleken till Gud. Den äkta kärleken människor emellan ersätts av surrogat, hat och våld. Vi ser tidstecknen allt tydligare. Jesus kommer snart. Må vi då vara redo. Och väl använda den tid som är kvar.

Glädje i Gud och väntan på Jesu tillkommelse!

STEFAN DAHLBERG _____

Jesus tillsammans. Så bör det icke vara, kära vänner, eftersom vi har lärt känna Herren den levande, som har skapat himmel och jord. Våra hjärtan borde därför vara tända för Gud och så brinnande att vi icke kan låta bli att lova Jesus Kristus och hylla hans heliga namn och vittna för våra medsystrar och -bröder om vad Jesus betyder för oss. Han som förvandlat våra liv, fört oss från syndens mörker till Guds eviga ljus.

Låt oss alltså vandra i umgängelse med Herren så att vi kan låta honom tömma oss på allt eget och bliva uppfyllda av hans gudomliga kraft och fria och oförfärad draga ut mot en syndig värld med evangeliet om frälsning från synd, rening i Guds Lammets blod och visa människorna på den fantastiska väg att få begrava sin gamla människa i dopets grav och undfå den helige Ande som pant och få tala i nya tungor till Herrens ära.

Låt oss komma upp från skyttegravarna, kämpa för vår konung och bärga in skördar för Guds rike. Låt dig så uppfyllas av den helige Ande att detta kan bli en verklighet för dig, käre läsare. Vi är inte kallade att gå på tomgång utan vi har förmånen att lära känna Gud Fadern och hans son Jesus Kristus och den helige Ande. Detta fantastiska erbjudande är för den som har sina synder förlåtna i Jesu blod, som mottagit Jesus som sin Herre och Kung i sitt liv och som längtar efter ett djupare Kristus liv.

Den helige Andes första uppgift är att förhårliga Jesus Kristus och när Jesus blir förhårligad faller Anden, pris ske Gud.

Du som kanske en gång har varit en brinnande kristen, men som av olika anledningar tappat glöden för dig finns det möjlighet att åter få smaka Guds härlighet och uppleva verklig frälsningsfröjd om du låter den helige Ande få fylla hela din varelse och du får uppleva att du blir fylld med glädje och salighet och frid i ditt hjärta. Då får du vara med om

att vinna själar för Kristus och församlingen.

Endast genom att vara helt överlåtten åt Herren Jesus kan du leva ett verkligt Kristusliv nere på jorden - ett liv där du kan jubla högt inför Gud och fröjdas över det största av allt - du är frälst och fri och på vandring mot himlen. När som helst kan Jesus komma tillbaka, hör du inte himlaklockan kalla oss till uppbrott. Tidens tecken bådär att Jesu snara tillkommelse står för dörren. Livar det inte upp ditt hjärta varje gång du hör om att Jesus kommer snart och hämtar oss hem?

Låt oss vara brinnande i Anden och inte slumra som kristna så att den dagen han kommer vi är redo för uppbrott. Låt oss se till att oljan i våra lampor inte slocknar, låt oss ständigt vänta hans tillkommelse och låt oss heller inte glömma att hur saligt och roligt vi än har det härnere kan det ej jämföras med den glädje vi kommer att uppleva när vi tågar in genom pärleporten och mottar lönen ur Jesu hand och går för att fira Lammets bröllop.

Min vän, skall du vara med på bröllopsfesten? Är du redo att flytta hem? Eller tänker du: min Herre kommer nog inte så snart. Välj nu var du skall tillbringa din evighet. Evig salighet hos Gud eller evig förtappelse i helvetets mörka kval där ingen återvändo finns.

Om du inte är frälst, be till Gud så skall han förlåta dig din synd och du blir salig och frälst. Käre läsare, låt oss mötas i det himmelska Jerusalem och låt oss redan härnere storligen få glädjas över frälsning, barnskap hos Gud och liv i Gud. Vi har verkligen något stort och härligt att glädjas över. Tack och lov - *Maranata*. Herren hämtar snart sin församling upp till himlen, låt oss var dag vänta att det skall ske!

Anden och bruden säger kom och den som törstar han komme, ja, den som vill tage livets vatten för intet. Gud välsigne dig.

KATOLICISMEN...

Forts från sid 5

Det är gudstjänst i slottskapellet på Bjärka-Säby. Den inleds med klockringning på kyrkligt vis och byggs upp; teologiskt och liturgiskt med katolsk gudstjänstordning från början till slut.

Ritualen är inarbetad och högtidlig, med epistelläsning, antifoner och lästa böner. Predikanten manar församlingen att upplyfta sina hjärtan till Gud för att höra dagens predikotext, och församlingen lyssnar stående.

Utspökad i kultisk uniform mitt i ett ljushav, gör han sin "altartjänst" framför en originell och utomordentligt vacker Kristus-tavla. Konstnären hade ambitionen att måla Kristus såsom Tröstaren. Pastorn predikar, flankerad av två ljusbärande "korgossar".

Samfunden har ofta visat prov på samma predikantsnobberi. Pastor Lewi Pethrus vände sig mot företeelsen i Baptistsamfundet på sin tid. Han attackerade detta oskick redan 1927 och senare i *Den Kristne*, 1944, mycket försmädligt. Jag återger här båda citaten:

-För några år sedan skrev tidningarna om hur man i en del kyrkor tog bort det elektriska ljuset och satte vaxljus på altaret, hur man satte in friska blommor o.s.v. Prästerna började göra kors-tecken och pryda sig med katolska kläder.

-De frikyrkliga lägga sig till med en del kyrkliga metoder. Predikanterna låta sig sig uniformer med en urklippt fyrkant i västkragen och vända den vita kragen bak och fram. Man sätter in altaren med levande ljus, t.o.m. i baptistkapellen. Men fastän dessa förändringar från de frikyrkliga fädernas synpunkt skulle anses såsom mycket stora, kunna de ändå inte åstadkomma de andliga och moraliska resultat, som vår sargade mänsklighet medvetet eller omedvetet ropar efter.

Pastorn genomför oklanderligt rollen som liturg i den estetiskt tilltalande ritualen i det vackra slottskapellet, på pingstvännernas Bjärka-Säby, där Sionförsamlingen i Linköping är huvudman och arrangör - åtminstone enligt pastorn själv. Församlingens pastorer däremot, ställer inte upp bakom det påståendet.

-Sionförsamlingen är hyresvärd, och ingenting annat, försäkrar föreståndaren.

Vice föreståndaren, däremot, lovar den särprofilerade Halldorfs gudstjänster och vill vara öppen för honom för att förhindra att han "hamnar i ingemansland".

Halldorfs gudstjänster på Bjärka-Säby har fått stor uppmärksamhet i media. En TV-gudstjänst har sänts fyra gånger och nyligen sände P1 i Sveriges Radio en förmiddagsgudstjänst därifrån.

-Pojken måste ha något att leva av, utbrister församlingens ekonomichef spontant, då frågan om verksamhetens arrangör och ansvarige förs på tal.

Radiogudstjänsten inleds med att producenten berättar om att man på det slott som ägs av pingstförsamlingen har retreatare och även en kommunitet med tre bröder som valt att leva en monastisk livsform, nästan som munkar i ett kloster, med dagliga tideböner. Och den fascinerade producenten konstaterar:

får vi veta vad *retreaterna* sysslar med. Reportern är själv pingstvän, liksom religionsredaktionens chef.

Skribenten som deltar i retreaten, talar om hur de går in i cellerna och tystnaden. Han beskriver hur man i Bjärka-Säbys slottskapel återfinner stillheten. Peter Halldorf beskrivs vara inspiratör och banbrytare för "det andliga utforskandet av den kristna historien". Klosterliv?

Det sker, bland annat, med hjälp av en nyss framtagna, förenklad och censurerad form av tidegärdsboken.

Det där med liturgiska färger, kläder och rörelser hör hemma i katolsk ritualism, men har haft en otrolig förmåga att influera på gudstjänstlivet i alla sammanhang.

I urkristendomens och fornkyrkans klassiska gudstjänstordning fanns det inget utrymme för några prästerligt exklusiva ämbetskläder. Clemens av Alexandria utdömer alla andra färger än

Högmässa från S:t Lukas katolska kyrka i Lund. Vid altaret Anders Pilz, pingstpastorns kollega som skribent och retreatledare.

-Det verkar väldigt långt ifrån pingstkyrkans traditionella verksamhet.

Därför ställs några frågor till Peter Halldorf, som bedyrar:

-I väckelserörelsens begynnelse så präglas den av en innerlighet och en fromhet och ett sökande efter trons centrum, som faktiskt ligger väldigt nära den livsform som man levte i de gamla klassiska klostren.

"Klassiska kloster" - hör det hemma i pingstsammanhang?

Det som fattades i gudstjänsten från Bjärka-Säby var mässoffer och kors-tecken. Gudstjänstordningen var katolsk.

I ett reportage i Svenska Dagbladet

den vita, såsom syndig lyx.

-Ty liksom man igenkänner förrymda slavar på det inbrända märket, så känner man igen skökan på de granna kläderna, konstaterar han.

Den urkristna församlingen protesterade mot alla former av emblem och kläder som markerade distanser i församlings- och gudstjänstliv.

På sina många resor hamnade Peter Halldorf naturligtvis också i Vatikanen. Där i Rom konfronterades han med påven; Guds ställföreträdare, med makt i himlen, på jorden och under jorden, enligt kyrkans läror.

Så här beskriver han sina intryck i en tidskrift:

-Kvart över elva glider det sena nittonhundratalets Petrus, Johannes Paulus II, in på piazzan i sin snövita jeep. Havet gungar. För ett ögonblick får jag för mig att jag är på rockkonserter. Det måste vara solen. Varv efter varv rullar bilen med den lille mannen, vinkande, leende, nickande mot tusentals lyckliga ansikten. Så svänger den upp mot den ensamma stol som är placerad under ett väldigt soltak, flankerad av biskopar och kardinaler, framför portarna till katedralen. Karol Woytola, en religionens superstjärna, ger audiens. Ett skådespel i vitt.

Mötet med påven på Petersplatsen klyver känslorna. På den plats där blodet från de första kristna skvätte när kejsaren bjöd på folknöje, står de mäktiga kolonnaderna i givakt och välkomnar pilgrimer från hela världen. Skrattar bäst som skrattar sist, skulle man kunna säga. Över Petrus påvara grav reser sig ett av världens arkitektoniska underverk; Peterskyrkan. Så var det alltså kyrkan, den kristna tron, som tog hem spelet. - -

Vår tids Petrus är tvivelsutan en klip-pa.

Ett makabert leende på avlatskatedralens hedersplatser, vars blodbestänkta väggar ropar om hämnd tillsammans med den man som bekänner sig vara Jesu Kristi ställföreträdare med härskande makt i himlen, på jorden och under jorden. Den vinddrivne karriärpastorn från det protestantiska Sverige, måtte ha fått solsting, bekänner påven vara klippan, vår tids Petrus.

Vem var det som övertog mordarrollen i senare epoker? Skrattar bäst...

Den som i sådana ekivoka utgjuter lovordar mänsklighetens genom tiderna vidrigaste institution och överhuvud, har tappat bort sanningen och fångats av villfarelsen.

Det finns väl ingen kejsare i historien som har utrotat, likviderat, plågat så många människor på grund av deras tro, på grund av deras liv, på grund av deras protester mot förtryck och förnedring, som påven. Det finns ingen kejsare i världen som har utplånat så många oskyldiga människor som påvestolens innehavare i Rom.

Det är naturligtvis ingen tillfällighet att Peter Halldorf har fått biljett till hedersplats i närheten av baldakinen. Där har han ju både status och skydd.

Då religionens superstjärna ger audiens för utvalda, handplockade, välmående pilgrimer från den rika världen - hur kan man vara kluven i sin själ inför detta förfärliga drama, och vilket svärd är det som har gjort själen så kluven?

Vem är det egentligen som i hans funderingar är kyrkornas moder?

Vem var det som tog hem spelet? Tron? Kyrkan? Vilket spel? Vilka är parterna i detta spel? Kyrkan, kontra vem? Vad hade den kristna tron med detta förfärliga maktspel att göra? Ingenting! Det var kyrkan som stod för detta förfärliga blodbad.

kan av honom, varför jag utan tvekan avstod från att möta denna antikrists förebild.

Lewi Pethrus fortsätter sin reseskildring med att berätta hur han efter tre dagars ihärdigt sökande lyckades få kontakt med en pingstförsamling som höll till i en liten källarlokal i Roms utkanter.

-Då jag kom trapporna ned och stod utanför dörren till lokalen, hörde jag något underbart. Det var ett brus av böner, vars like jag icke hade hört på länge. Det påminde mig på ett frapperande sätt om våra bönemöten hemma

Pingstpastor Peter Halldorf predikar, flankerad av två ljusbärande "korgossar".

Stegen är inte så många och långa till pilgrimsresans nästa etappmål: Katolska kyrkans ungdomsrörelse, Egidiorörelsen, med tydliga drag av Taizé.

-Dagen efter, bara några kvarter från Vatikanen men långt från ceremonielen, skrudarna och bugningarna på Piazza san Pietro, besöker jag en ungdomsrörelse inom den katolska kyrkan. - - - Jesusinnerligheten i förening med engagemanget för de fatiga och för freden är rörelsens signum.

Bortåt sjuttio år tidigare var en annan pingstpastor på besök i Rom. Han sökte sig också till den mäktiga katedralen på St Petersplatsen och skildrar sina upplevelser i en liten bok med titeln "I bibliska farvatten", på sitt sätt:

-Nästa dag gick jag genom Vatikanen. Det var tillfälle för mig att få se och hälsa på påven, ty han hade mottagning, då jag besökte hans makalösa palats, men på förfrågan meddelades det mig, att man då var skyldig att kyssa hans hand, vilket ju innebär ett erkännande och en viss dyr-

kan i Filadelfia i Stockholm. Vilken härlig musik för en efter andlig vederkvickelse törstande själ! O, huru jag njöt, där jag stod utanför dörren!

Lewi Pethrus fortsätter beskriva mötet, av vilket han inte förstod språket, men väl kände igen anden:

-Mötesledaren läste Bibeln och talade över det lästa. Jag förstod icke, vad han eller de andra sade, men deras brinnande och högljudda lovprisning kunde man icke misstaga sig på. De ropade amen, halleluja och använde en del andra, italienska uttryck för lovprisning, som jag förstod. Och jag instämde naturligtvis och prisade Gud med dem. Under och efter ledarens tal framburo flera av de närvarande budskap genom tungotal med uttydning. Bland dem, som talade med tungor, var en flicka i 12-årsåldern. Det var en härlig pingstluft över det lilla mötet. Gud var där.

Så känner man igen en pingstbroder med väckelsekristen resning! Men vad är det som egentligen skiljer dessa två resenärer så fundamentalt från varandra? Det är uppenbarligen inte sju årtionden, alltså tiden. Sju årtionden är förvisso mycket, men olikheterna låter sig nog inte mätas i tid. *Mer om allt detta i nästa nummer!*

Emanuel Johansson och Roger Lindroos tillhör den grupp unga evangelister som engagerat sig i det heliga kriget.

*-Det kriget får aldrig stanna
som kallas för Herrens krig...*

Under hösten har Maranataförsamlingen i Stockholm haft möten på olika platser i Sverige.

Just nu pågår bibelskolan med evangelisation, praktiskt arbete och väckelsemöten. Givetvis har det gett större intensitet och bredd åt satsningarna på de platser som fått besök av maranatakrigarna med Arne Imsen som härförare och ledare.

Några glimtar från olika möten.

Roger Lindroos rapporterar från **Karlskrona**.

Vi träffade trossyskon

I slutet av september hade maranatafolket möten i Karlskrona. Redan ett par dagar innan åkte vi, preparerade med affischer och traktater ned till Blekinge. Vi påminnes åter igen om varför detta landskap kallas för "Sveriges Trädgård", naturen är ju helt underbar.

När vi kom fram blev vi väl mottagna av Ingegerd Arvidsson, som bor i centrala Karlskrona. Hon bjöd på

kaffe och smörgås, vilket var väldigt gott. Vi hade även en stund med bibelläsning och bön.

Efter övernattnin hos bekanta och på vandrarhem, for vi runt och affischerade både i stan och närliggande platser. Besök gjordes också hos bekanta i området.

Det känns fint att träffa trossyskon, som verkligen är levande i anden och står fasta i tron. Nu till mötena. De hölls i ett gammalt militärhem, som inte användes för tillfället.

I den stora aulan skulle det vara dansskola under helgen, så vi fick nöja oss med att hyra en lite mindre lokal alldeles bredvid. Lagom till mötena kom det förstärkning i form av en bil fullastad med ungdomar och äldre.

På lördagskvällen var det sång, vittnesbörd och predikan av Folke Jakobsson. I slutet av mötet upplevde vi sann gemenskap i bön tillsammans med syskon som hade mött upp.

På söndagen var det två möten, men innan dess hanns det med att ätas lunch ute i det fria. Samtidigt passade vi på att inandas frisk havsluft. De två sista mötena medverkade Kjell Roos från Jönköping. Han predikade om frälsning och frigörelse i Jesus Kristus, och vi var verkligen välsignade av det Guds ord som talades.

Nu får vi bedja att Ordet får bära frukt i de människor som kom och lyssnade.

Gammaldags väckelsemöte

Bertil Fredriksson, ansvarig för närradion i Uppsala, säger bl a om mötena i **Uppsala**.

-För mig har det ju en särskild betydelse, jag blev frälst i Uppsala för 38 år sedan. Sedan dess har jag varit med om många möten i den staden.

-Senaste mötet vi hade var ett underbart gammaldags väckelsemöte. Nu söker vi lokal för egen närradio-studio där vi också kan samlas till bön.

I **Östersund** och **Örnsköldsvik** var det möten första veckan i september. **Folke Jacobsson** tillsammans med ett ungt team var där och förberedde med traktatspridning och affischering av olika slag för att nå människor.

Emanuel Johansson berättar.

Vi sålde lingen på torget

Det hade inte kommit en enda människa. Klockan var snart sju och alla satt vi i spänd förväntan, men ingen kom. Var detta resultatet av vår ivriga annonsering av mötet?!

Budskapet vi hade fått "jag har ock mycket folk i den här staden" ringde i våra öron, men var fanns folket nu? Men när klockan var slagen sjöng vi i alla fall en sång och bad en stund. Och efter en stunds samtal beslöt vi oss för att med gitarr och traktater i högsta hugg, gå ut till folket. Var i bibeln står det att människorna skall komma till oss?

Istället lyder Jesu missionsbefallning "gå ut till alla folk".

När vi väl kommit ut fick vi svar på frågorna vi bar på. Människorna hungrade verkligen efter frälsningens budskap. Överallt fick vi samtala med människor.

Vi träffade bl a en kvinna som pga sin ensamhet och förtvivlan blivit träl under spriten. Hon fick nu höra talas om Jesus som kan befria och frälsa, och där på en parkbänk fick Bertil F be till Gud för henne och i Jesu namn lösa henne från spriten.

Några kvarter därifrån blev det stor uppståndelse när vi delade ut våra traktater utanför en nattklubb. Dörrvakterna påstod att vi genom traktatutdelning till deras kunder skräpade ner inne på deras bord, och att vi tog deras kunder ifrån dem. När vi inte gav oss tillkallades polis, men de kunde inget göra, så vi fortsatte att med all frimodighet föra ut det glada budskapet om frälsning.

Att vi skulle få nå så mycket folk på detta väckelsemöte hade ingen av oss väntat. När vi sedan kommit tillbaka till stugan där vi övernattade fortsatte vi mötet med att sjunga och lova Gud, och det dröjde långt in på natten innan vi gav oss.

Dagen därpå fick vi också möjlighet att i Guds fria natur plocka lingon som vi sedan sålde. På det sättet klarade vi av en stor del av finansieringen av resan. Efter en god middag ute i stugan åkte vi till stan för att ha torgmöte, där vi fick ännu ett tillfälle att proklamera frälsningens väg. På kväl-

len hade vi väckelsemöte, och den här gången uteblev inte folket.

Folke basunerade ut det klara maranatabudskapet om Jesu snara återkomst och människorna lyssnade med öppna öron. Där träffade vi människor som var verkligt sökta av Gud, och sådana som var brinnande i anden och sköt fram budskapet i mötet. Efteråt var det bara att konstatera att mötena i Östersund inte är något avslutat kapitel.

-Det var väckelseluft från början till slut

Majken Jacobsson, som tidigare bott i Rinkeby och varit med på torgmöten där var naturligtvis med på mötet i Folkets Hus i Rinkeby. På något sätt markerar det en ny tid och mötena kommer att fortsätta där. Majken sammanfattar mötet som ovan och fortsätter:

-Många hade ju affischerat och varit ute med traktater. Lysande gula affischer berättade var man kunde höra om Jesus.

Den 9 oktober var det samling i **Gävle**. Ett mäktigt möte där Ordet förkunna-

des med smörjelse och kraft.

Susanne Eliasson som kommer från Sandviken var förstas med.

-En man begärde förbön

-Jag tyckte att sången var helt underbar. Barnen och ungdomarna sjöng mycket och det var många vittnesbörd och Arne Imsen predikade.

-En man som nåtts av inbjudan på stan kom fram till förbön.

I **Göteborg** är det förutom radiosändningar också väckelsemöten. I samband med bokmässan i månads-skiftet okt/nov kommer Arne Imsen åter att vara med och predika. Dessa möten sammanfaller med bibelskolans avslutningshelg.

En annorlunda bibelskola genom att grupper av elever ständigt varit ute i offensiv tjänst. Aktiviteter i form av litteraturspridning, möten på torg och i lokaler har avlöst varandra. Praktiskt arbete i allt från diskbalja till dator och tryckpress har också varit en viktig del.

Guds Ord förkunnades på ett rannsakande, befriande och utmanande sätt. Vi tackar Gud för bibelskolan. Jesus kommer - Maranata!

MidnattsRopet 1998

Om du läst tidningen MidnattsRopet, så kanske du gärna vill att någon annan i din omgivning ska få läsa den. Ofta får vi per brev och telefon bekräftelse på att Midnattsropet är en angelägen tidning:

- Varmt tack för en mycket engagerad och läsvärd tidning som tar upp förhållanden man annars sällan får läsa om! kom några rader som inspirerande hälsning från en tacksam läsare häromdagen.

- MidnattsRopet kan man inte vara utan! förklarade en ung man som ringde och beställde ytterligare tidningar.

Vi som arbetar med att skriva, redigera, göra layout, trycka och distribuera tidningen, är mycket beroende av att få höra från läsekretsen. Det ger både mod och inspiration när någon ringer och skriver för att uttrycka synpunkter - både ris och ros behövs för att tidningen ska kunna få en utformning så att den gör skäl för sitt namn.

Kanske du vill bli medarbetare? Du kanske har intressanta informationer om det andliga och profetiska

skeendet? Du kan ha gjort någon andlig upplevelse, upplevt ett bönesvar eller vill dela med dig av ett Guds Ord, som du fått ljus över?

Du kan också beställa några nummer extra av MidnattsRopet - kanske tre, kanske fem eller tio, och sprida i din omgivning.

Som du märker, sprids vår tidning fritt, men naturligtvis är det förenat med stora kostnader att få fram den i tryck och distribution. På samma sätt som all annan evangelisation bärs genom bön och offer, måste också tidningen MidnattsRopet föras ut.

Vi vädjar frimodigt om ditt offer till litteraturationmissionen. Bifogade inbetalningskort förmedlar din gåva.

Välkommen som MidnattsRopets medarbetare! Natt kommer, då ingen kan verka.

Läs även sidan 31.

Fridshälsningar från redaktionen med Upp. 3:8

Mikael Eliasson / Stina Fridolfsson

KORTNYTT

Ny religionslag i Ryssland

Med en förkrossande majoritet röstades den nya lagen igenom. Och sedan skrev president Jeltsin under lagen, trots att inflytelserika människor, bl.a. USA:s vicepresident Al Gore, försökte få honom att ändra sig.

Fortfarande är det ingen som exakt vet hur lagen kommer att tolkas. Men troligen kommer den att bli en förebild som även andra OSS-stater är beredda att följa.

Helt klart är att det väntar nya tider för församlingarna i Ryssland. Lagen gynnar den ryska ortodoxa kyrkan och försvårar arbetet för de andra. Endast de religiösa organisationer och samfund som haft verksamhet i minst femton år kommer att få juridiska rättigheter.

Det blir starka begränsningar i verksamheten för de församlingar som inte faller under 15-årsregeln. De får inte hålla gudstjänster på offentliga platser. Inte heller får de äga kyrkobyggnader eller hyra offentliga lokaler. De får inte producera eller publicera religiös litteratur. Det blir också förbjudet att bjuda in utländska gäster.

/AB

Frånvaro och sjunkande medlemssiffror

"Den förändrade hållningen visavi frånvarande medlemmar har medfört att många församlingars medlemsstatistik inte på ett adekvat sätt speglar hur stort antal aktiva medlemmar en församling har, i synnerhet gäller detta de större församlingarna. Att 25-50 % av dem som står som medlemmar inte under ett år har haft någon som helst kontakt med församlingen torde inte vara ovanligt." (Innanför eller utanför, av Owe Kennerberg)

I en analys över mångfald och medlemsantal bland frikyrkor 1974-95, utförd av Thorleif Pettersson och Eva Hamberg, avslutar de sin nedslående rapport om sjunkande medlemsantal med en slutledning att mångfald bland frikyrkorna medför att den frikyrkliga sektorn växer.

Följaktligen leder de ekumeniska ansatserna med sammanslagningar till att "man avhänder sig en strategi som åtminstone i viss utsträckning har visat sig resultera i frikyrklig tillväxt." Det verkar alltså finnas ett spänningsförhållande mellan ekumeniska ansatser och önskan om frikyrklig tillväxt. (Tro&Tanke 1997:3)

Det låter logiskt. Men vad tjänar då ekumeniken till?

/SF

JOHAN...

Forts från sid 11

namnet "Johan i Strömmen". Det var både ärenamn och smädenamn, men han bar det till Guds namns förhärli-gande. Johan Adamsson hade blivit ett andefyllt Herrens vittne, och då lämpade det sig ju bra att det gamla efternamnet byttes ut mot något som passade hans nya andefyllda liv.

Han var alltid redo att vittna om Jesus, både i möten och i vardagslivet. Han hade ett mycket biidrikt språk. Han talade om hur underbart det var att "gå sjövägen ända hem". Han förstod sig inte på att kristna människor kunde leva i andlig torka. Varför vandra i öknen, då man kan komma in i Kanaans land och äta av dess frukt och leva vid källsprången? Själv levde han där, och hela hans liv var ett rop till människorna i hans omgivning att komma och ta emot vad som finns i frälsningen.

Även i provningar prisade han Gud. Han förstod hemligheten att kasta sina bördor på Gud. Vid ett tillfälle sa han:

-Gud vet att jag är så svag att jag inte orkar bära några bördor. Därför bär han dem åt mig, och så får jag segla i strömmen, fri från alla bekymmer.

Han fick själv flytta hem till Herren en söndag, då han som vanligt varit på möte i kapellet. Han berättade för en broder att han på morgonen läst Hebr. 4 om Guds folks sabbatsvila. Efter mötet kommenterade han: "Det har varit en underbar dag; aldrig i mitt liv har jag varit så salig som nu. Jag tror att det blir himmelfärd!" På hemvägen blev han matt, och bad att få sätta sig på en sparkstötting som grannen hade. Och strax fick han flytta till den eviga sabbatsvilan.

Hans liv hade satt djupa spår efter sig. Den lilla levnadsteckningen av William Bäckman ger ett avslutande omdöme:

-Hans heliga liv och rena vandel, hans lovprisning och kanske allra mest hans brinnande böneliv har för många fått bli till hjälp, till uppmuntran och frälsning.

Johan i Strömmens böner var fyllda av lovprisning. I hans böner återkom ständigt, som ett valspråk:

-Men alla de som söka Dig må fröjdas och vara glada i Dig, och de som åstunda Din frälsning, de säge alltid: 'Lovad vare Gud!'

LYFT BLICKEN...

Forts från sid 13

människor kommer Honom till mötes, alla de som har gått före, de avsomnade i tron. Det rasslar till i gravarna, och vi rycks Herren till mötes! Detta dödliga ikläder sig odödligheten.

Vilken dag det ska bli när vi ikläder oss ljuskropparna och far Honom till mötes! Slut på sorg, slut på nöd, slut på strid, slut på djävul, slut på död. För evigt skall vi vara hos Honom. Det blir en skara som ingen kan räkna. Det står så i Uppenbarelseboken: "En skara som ingen kunde räkna". Halleluja!

Mose och Aron fick föra ut tre miljoner människor genom blodets kraft. Paulus säger att genom Lammets blod har också vi ett påskalamm som är slaktat. Jesu blod borgar för en full och härlig frälsning. Du kan få uppleva detta om du vidgar ditt hjärta och tar emot budskapet från Herren Jesus Kristus. Du ska få se att den Sonen gör fri, han är verkligen fri. Bekymra dig inte för alla nederlag som ligger bakom dig. Lämna dem, det gamla är förgånget, något nytt har kommit! Gå vidare i tron!

Han är med dig. Han är med i sorgen, i nöden, i glädjen och i döden. Han är med under livets alla förhållanden. Du behöver inte frukta någonting, han är med. Och det bästa av allt: Han älskar oss med sin eviga kärlek, den gudomliga kärleken som övergår allt förstånd. Den kan ingen förklara eller mäta. Men alla kan få uppleva den.

Det är detta som är så underbart med evangeliet som vi predikar. Därför att det var Gud som i Kristus försonade världen med sig själv. Han tillräknar oss icke våra synder, för det gamla är förgånget och något nytt har kommit. Nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig.

Jesu blod renar våra samveten från döda gärningar till att tjäna den levande Guden. Åkalla Jesu blod så snart destruktiva tankar kommer. Den som har varit glad blir ännu gladare, eftersom det är glädjens budskap. Och du som är sjuk - det finns en källa till liv och hälsa.

Många förväntar sig att bönesvaret ska komma väldigt snabbt. Och det vore underbart om det alltid syntes resultat med detsamma, men Gud helar efterhand då vi vandrar med honom. Till slut är vi helt helbrädda, förr eller senare, för vi går in i himlen. Där är vi fullkomligt fria och rena, halleluja! Helade, frigjorda, lösta, helgade, rättfärdiggjorda, fullkomnade. Den dagen ska vi jubla inför Herrens ansikte. Men vi kan redan nu i Honom uppleva fullheten! Amen.

TIO ÅRS...

Forts från sid 7

tålmod med deras svaghet, med vilken medömkan lät han inte sin barmhärtighet strömma mot dem? Vem är värdig att räkna upp och skildra alla barmhärtighetshandlingar han utförde?

Så beskrev Janov hans tjänst för Kristus.

Naturligtvis rönt han mycket motstånd. Walthausen hade förstört den handel munkorden drev.

Milic tillfredsställde generöst och ivrigt folkets sanna, religiösa behov. Genom dessa kärleksgärningar avslöjades hur långt kyrkan fjärrmat sig från den rena kristendomen.

Trots motstånd och förföljelse, fortsatte Milic att verka. Han blev två gånger kallad till påven för att försvara sig och blev frikänd. Han slapp martyrbålet - han blev sjuk och avled innan ytterligare anklagelser hann samlas för rättegång.

Matteus av Janov var en brinnande gudsman, som skrev om dessa reformatorer och bevarade så deras livsgärning och förkunnelse åt eftervärlden. Janov var lika orädd och skarp i sin fördömmelse av kyrkan, som sina förelöpare.

-Antikrist har kommit och härskar nu. Jag säger er alla - och ta emot det den som kan - att jag har granskat Skrifterna, och kommit till den uppfattningen att allt människoverk, alla ceremonier och traditioner kommer att brytas ned ända till grunden och upphöra. Gud allena ska prisas, och hans ord allena ska bestå i evighet.

Han var den förste kände reformator som talat på detta sätt. Janov såg det avskyvärda i "sammanblanding och samröre mellan köttsligt och andligt, det världsliga och det eviga. ... De önskar i all maktighet att äga jorden och himlen samtidigt.... Vi rod-nar mer över den minsta förseelse i närvaro av våra överordnade än om vi har syndat tiofalt mot Jesus Kristus i tankar, ord och gärningar."

Janov gick mot helgondyrkan:

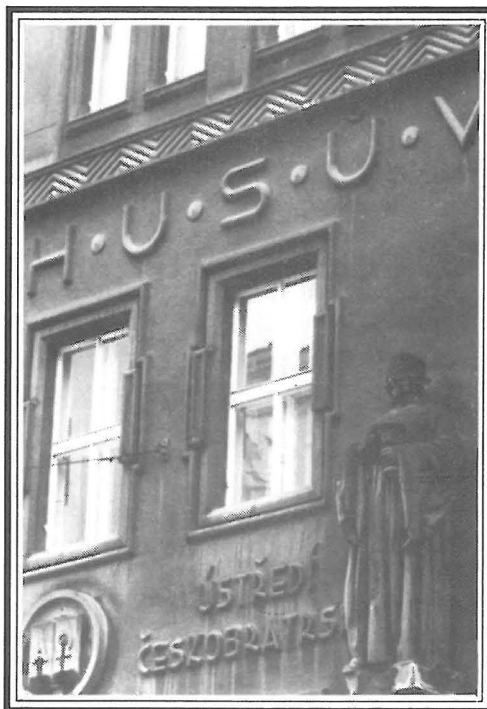
-Eftersom de är av denna världen, omger de helgonbenen med silke, guld och silver. Men de bryr sig icke om levande, fattiga, heliga män, och tar dem inte in under sitt tak. I sin stolthet prisar de ärorika helgon i himmelen, men hatar och föraktar de nu levande, för att de inte tål deras ödmjukhet.

-Folk får lära sig tro att de kan hämta

gudomlig styrka hos heliga statyer och bilder. Enligt vad de påstår har Gud alltså vänt sig ifrån sina heliga män, antagit bilder av sten och tillåtit att hednisk avgudadyrkan komma in bland hans folk. Man skyndar iväg att tillbedja och falla på knä, tända ljus och andra yttre handlingar, och visar liten eller ingen vördnad för Jesu Kristi lekamen som bor där.

Han krävde att bilder som var föremål för speciell dyrkan skulle tas bort från kyrkorna, speciellt sådana som tillskrevs under.

Janov stod på det tjeckiska folkets sida, och åtnjöt stor tillgivenhet. Han gick längst av alla Hus' förelöpare. Många av hans krav togs inte upp för-rån lutherska reformationen. Men han kom till korta. När han inkallades till

Tjeckerna vårdar med stolthet minnesmärkena efter martyren Jan Hus, som betydde mycket för att ena det Böhmska folket i en nationell kyrka.

synoden i Prag, återkallade han vad han sagt. Han fick tio års predikoförbud för att han smädat den heliga jungfrun. Genom att Janov svek budskapet, blev det stagnation i väckelsen som uppstått. Han klagade själv över sin feghet:

-Ynkligt kräk som jag är, lät jag mig tvingas av de våldsamma ropen på synoden...

Det blev en ny generation som fick föra verket vidare. De gick i döden för sin tro, och väckelsen bröt fram.

John Wycliffe uppfattade påven som Antikrist. Hela katolska kyrkans hierarki menade han var skadlig. Att prästerna och kyrkorna ägde jordagods var oförenligt med prästerskaps idé. Allt formväsen var okristligt, menade han. När människorna hellre överträdde Guds bud än försummade ceremonierna, hade det gått snett. Han hatade helgondyrkan som förträngde Kristus, alla helgdagar för att fira helgonen, tillbedjan av helgonbilder och de falska relikerna.

Det hade varit rimligare att de troende hedrade de heliga människens gärningar medan de levde istället för att tända ljus på deras gravar. Han gick till storms emot allt som tjänade prästernas begär efter att "öka sin konstgjorda makt och upprätthålla den falska lydnaden och underkastelsen".

Wycliffes stora ambition var att föra fram de heliga skrifterna till heder och värdighet i sin gamla, oförfälskade form. Han gjorde en fullständig bibelöversättning till engelska. Med bibeln som grund angrep han huvudpunkterna i kyrkans lära. Han förkastade sakramenten som han menade inte var instiftade av Kristus själv. Konfirmationen, prästordinationen och skriftemålet tjänade bara till att befästa prästernas maktbegär, menade han.

Prästerna skröt med att de kunde lösa eller binda syndare efter behag. Dessutom påstod påven att han kunde "oupphörligt befälla de heliga änglarna att föra till evig vila en själ som lämnat sin lekamen". Människorna var så bedragna att de ansträngde sig mera att skrapa ihop pengar till att köpa avlat än att lyda Guds bud. Wycliffe hävdade att en frälst lekmans böner var mera värda än böner från en fördömd präst.

Wycliffe väckte förfäran genom att förklara att kyrkans lära om brödets och vinets förvandling till Jesu lekamen och blod vid nattvarden inte hade någon biblisk grund. Förvandlingen vid nattvarden skulle uppfattas symbolisk. För denna förkunnelse anklagades Wycliffe vara kättare.

Emellertid blev Wycliffe, sin radikala förkunnelse till trots, inte någon revolutionär. Han kallades till Rom för att redogöra för sina doktriner, men reste aldrig. Han satt hemma och skrev. För övrigt hade han dålig hälsa. Han dog i fred 1384, medan hans anhängare förföljdes och fick dö martyrium.

Forts om Johan Hus i nästa nr.

ATT DE ALLA...

Forts från sid 9

valda då de utgjorde en profetisk framställning av de kristna församlingarnas tillstånd från begynnelsen och tills bruden blev hämtad.

Dopet

Därnäst ser vi att alla som var med i dessa församlingar, måste vara frälsta och döpta. Men det var troende-döpta. De små spädbarnen utgjorde en speciell klass och blev inte döpta. Du invänder kanske och säger att Jesus uttalade: *-Låten barnen komma till mig, och förmenen dem det icke; ty Guds rike hör sådana till.* Helt riktigt. Han sa också:

-Sannerligen säger jag eder: den som icke tar emot Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig dit in. Och han tog dem upp i famnen och lade händerna på dem och välsignade dem." (Mark. 10:14-16)

Men han gav ingen befallning till lärjungarna om att döpa dem. Själv praktiserade Jesus dop då han var här, dvs att hans lärjungar döpte i Jesu namn, men det var aldrig ett ord uttalat, varken i Jesu namn eller hans lärjungar om nödvändigheten av barn-dop. Men det sker ofta att barn som är 6, 7 eller 8 år gamla kan tro på Jesus, och varje barn som kan tro personligt till frälsning, har rätt till dop så väl som varje vuxen människa.

Andedopet

Därnäst ser vi att det blev anmodat att söka Andens dop eller Andens uppfyllelse och kraft. Jag läste nyligen en broschyr, vars titel var: "Ni ska få kraft", och när författarinnan skriver om nådegåvorna, säger hon: "Det att vara i besittning av *en* av dessa gåvor, är alls inte något större bevis för att vara fylld av den helige Ande än att vara i besittning av *en* av de andra. Att säga att *en* av dessa gåvor är det enda beviset för att vara döpt i den helige Ande, är obiblskt." Hon utgår från 1 Kor. 12 om *nådegåvorna*. Här ger vi henne rätt. Inte alla mottar nådegåvorna som en förblivande nådegåva, men detta är bara den ena sidan av saken. Exempelvis är inte alla profeter, men i 1 Kor. 14:24-31 sägs det att *alla* kan profetera. Så är det också med visdom, kunskap, tro, helbräddagörelse osv. Så är det också

med tungotalet.

Orsaken till schism och oenighet kommer av att man bara ser på den ena sidan av saken. I Apg. kommer den andra sidan fram, som vi förstår att Paulus också berör i det anförda. En del får den speciella kallelsen eller den särskilda nådegåvan, antingen som profet eller kraft till helbräddagörelse; men det utesluter inte att andra har rätt till att be om visdom eller kunskap eller tro eller helbräddagörelsens gåvor.

De kan också alla profetera, och Paulus säger: *-Jag önskar att I alla talade i tungor.* Man måste således skilja mellan den speciella nådegåva som omtalas i Korinterbrevet och den allmänna. Den allmänna kommer särskilt till synes i Apg. På fem ställen omtalas andeutgutelsen som den första upplevelsen, och på tre av dessa ställen säges att man talade i tungor, och på ett ställe att man profeterade samtidigt.

I Samaria, där tungotalet inte omtalas, fanns det dock säkert med vid andeutgutelsen, liksom då Paulus blev andedöpt; för han säger i 1 Kor. 14: *-Gud vare tack, jag talar tungomål mer än I alla.*

Det behöver inte vara någon oenighet om man läser Guds ord i sammanhang och följer det.

Pingstvännerna säger aldrig att tungotalet är det "enda" beviset för att vara döpt i Anden. Det största beviset är kärleken, men regeln under den första tiden var att tungotalet kom först.

De första kristna var verksamma för själars frälsning. De skulle vara världens ljus och jordens salt, och inte sätta ljuset under skäppan utan i ljusstaken så att de kunde lysa för alla; men samma bestämmelse gäller också i våra dagar.

De första kristna var ett heligt folk. Det sades bestämt: *-I skolen vara heliga, för jag är helig.* Gud ville ha bara heliga själar i sin närhet. Så är det också nu.

Det var ett folk som alltid väntade på Kristi tillkommelse! Men om det var nödvändigt på den tiden, då är det ännu mera nödvändigt nu, då vi helt säkert närmar oss hans härlighets uppenbarelse då han ska hämta sin brud hem till det stora bröllopet i skyn.

12. Här har vi ett litet utdrag ur Bibelns lära. Man bör väl erkänna att det som här är sagt stämmer med Skriften. Varför då inte lämna de mänskliga lärosystemen? Varför inte enas omkring Guds ord?

Nu står de kristna ofta med fruktan för varandra.

De utestänger dem som tror annorlunda från sina predikstolar, sina bönehus och sina kyrkor. De måste värna om sina speciella lärobegrepp, och det hela är hopvävt med finansiella hänsyn.

Man har ju sina löner att tänka på, sin ära, sin värdighet och mycket mer. Man erkänner rätt ofta i sitt hjärta sanningen, men törs inte offentligt stå för det fulla evangeliet. Så utnyttjar man undanflykter för att kringgå Guds direkta krav både i det ena och andra.

Den sanna enheten

finns bara på Guds ords grund. Allt det andra är mer eller mindre konstruerat och mänskligt, även om det är välment. Vi pingstvännerna utgör ingen ny sekt eller något organiserat samfund. Varje församling är självständig och har sin egen inre organisation. Vi vill stå på Ordets grund och inbjuder alla att möta oss där.

Förresten - kan vi inte alla, i 14 dagar eller om vi vill en månads tid, lägga åt sidan våra speciella namn, lutheran, metodist, baptist, frälsningssoldat, pingstvän osv. osv. och ta upp dessa frågor uteslutande på Ordets grund. Så kan vi komma samman senare och vittna för varandra om det resultat vi har kommit fram till. Jag fruktar inte för att låta det ske. Guds ord måste vara det enda som binder oss samman, men i kärlekens ande. Därför säger Johannes (1 Joh. 4:11-12):

-Mina älskade, om Gud så har älskat oss, då äro ock vi pliktiga att älska varandra. Ingen har någonsin sett Gud. Om vi älska varandra, så förbliver Gud i oss, och hans kärlek är fullkomnad i oss.

Käre Herre Jesus, låt din översteprästerliga bön gå i uppfyllelse på oss alla, så vi kan stå som en mäktig enhetsfront över synden och världen, och så ära ditt namn och uppenbara din härlighet. Amen!

Ur Minneutgave, nr 3, Filadelfiaförlaget, Oslo 1950, övers. av Stina Fridolfsson

Temaveckorna fortsätter!

Maranata-
församlingen
i Stockholm
inbjuder till
10 bibeldagar

på Bällsta
28/12-6/1
1998

Inf: 08-98 56 83

Radio Maranata

sänder nu i
GÖTEBORG 94,9
Må, Ti 18⁰⁰ - 18³⁰

UPPSALA 98,9
Må 20³⁰ - 21³⁰

STOCKHOLM 88
Må-Sö 8⁰⁰ - 8³⁰
Må 18⁰⁰ - 19⁰⁰
On 19³⁰ - 20³⁰

Evange- lium i tal och ton!

Under senaste året har vi distri-
buerat oerhört många be-
ställningar av kassetter med
evangelium i tal och ton.
Kostnaderna för live-inspelad
sång, radioprogram och mö-
ten på kassett, har till största
delen burits av gåvor.

Vi tar endast ut de direkta
kostnaderna för varje inspe-
lat band. Genom offren kan
vi då satsa på ytterligare
evangelisation!

Sång & musik

Live-inspelad församlingssång från
70- och 80-talet

- ☐ "JESUS KOMMER"
- ☐ "ANDEN HAR SÄNT OSS BUD"
- ☐ "OCH JAG SKALL STÄMMA IN I
SÅNGEN"
- ☐ "O DU GUDS KÄRE SON"
- ☐ "DET GAMLA EVANGELIET"

Live-inspelningar under 90-talet

- ☐ "JESUS FÖRLÖSTE MIN SJÄL"
- ☐ "VI SKA SE HONOM PÅ SKYARNA"

SÄRLAREGN

- omtyckt och omtryckt!

erbjud vi i MR 3-97, och många har
beställt och fått. Beklagligtvis upp-
täcktes alltför sent ett tryckfel i re-
gistret, varför ett blad behövde
tryckas om. Det medförde att
många av våra vänner tyvärr fått
vänta på sångböcker de beställt.
Nu finns emellertid Särlaregn i kor-
rigerad version. Du som redan fått
en felaktig sångbok, får en ny.

Välkommen åter med beställ-
ningar på Särlaregn!

Undervisning

Urval ur TEMAVECKOR, 4.10-2.11'97

Lörd 971004

☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Kjell Roos
predikar.

Sönd 971005

☐ kl 11.00 Folke Jacobson predikar.

☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Ungdomar
vittnar. Kjell Roos predikar.

Tisd. 971007

☐ kl 12.00 Arne Imsen

☐ kl 19.00 Arne Imsen

Onsd. 971008

☐ kl 12.00 Hans Lindelöw

☐ kl 15.00 Hans Lindelöw

☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Vittnesbörd.

Lörd. 971011

☐ kl 19.00 Arne Imsen

Tisd. 971014

☐ kl. 19.00 Arne Imsen

Torsd. 971016

☐ kl 12.00 Tage Johansson

Fred. 971017

☐ kl 12.00 Tage Johansson

Lörd. 971018

☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Appell av
Kjell Roos.

Sönd. 971019

☐ kl 11.00 Kjell Roos predikar

☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Kjell Roos

Tisd. 971021

☐ kl 12.00 Tage Johansson

☐ kl 15.00 Jan Egil Hafsahl

☐ kl 19.00 Arne Imsen

Onsd. 971022

☐ kl 12.00 Jan Egil Hafsahl

☐ kl 15.00 Jan Egil Hafsahl

Torsd. 971023

☐ kl 12.00 Folke Jacobson

☐ kl 15.00 Jan Egil Hafsahl

Fred. 971024

☐ kl 15.00 Jan Egil Hafsahl

Lörd. 971025

☐ kl 15.00 Folke Jacobson

☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Appell av Jan
Egil Hafsahl

Sönd. 971026

☐ kl. 11.00 Jan Egil Hafsahl

☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Appell av
Folke Jacobson

Tisd. 971028

☐ kl 12.00 Arne Imsen

☐ kl 19.00 Arne Imsen

Varje kassett endast 10:- + porto
(OBS! Vissa möten är 2 kassetter)

Bällsta Media Center
Box 201 34, 161 02 BROMMA
Tel. 08-98 56 83, Fax 08-98 21 39

Saxat ur "Dialog med Maranata" på Crossnet!

WWW @ @ @ WWW @ @ @ WWW @ @ @ WWW @ @ @ WWW @ @

Ater till urkristendomens kraftkällor!

Ur "*Urkristendomens gradvisa andliga avfallsväg*" av Oscar Haglund, publicerad i den av honom utgivna Biblisk Tidskrift, 1934, hämtar vi följande lärorika undervisning:

Orsaken till att världsliga ting icke blott tillätos att komma in i församlingarna utan även rent av försvarades, var framför allt, att man begynte tänka, att Herren icke torde komma så snart.

Så begynte man organisera och sammansluta sig och att göra "kristendomen" tilldragande för världen, t.ex. genom bättre lokaler, finare sång och musik och ett mera intressant framställningssätt, i vilket man började göra ett flitigt bruk av den tidens tänkare eller skönlitterära författare. Bilder hämtas ur människolivet eller ur litteraturens värld o.d. i stället för ur "brödhuset" (= Bibeln), och i stället för att tala såsom Guds ord, efterbildar man tidens mest beundrade författare och till och med tävlar med dessa om pris och andra tecken på popularitet och erkännande från världens sida. ---

Snart tog man in mera från hedendomen: bilder, relikdyrkan, bruket av "levande ljus" m.m. Vid slutet av 300-talet hade de brinnande ljusen blivit en del av ceremonierna vid gudstjänsterna. ---

UNDER TIDERNAS LOPP blev en viss tillsyningsman eller biskop upphöjd över de andra. Anledningen därtill var oftast hans större begåvning eller duglighet. Allt eftersom den första kärleken till Frälsaren svalnade och den levande bibeltron, den andliga klarsynen och självständigheten försvagades, slappades vaksamheten. Biskopen erhöll så en otillbörlig auktoritet, och medlemmarna böjde sig den ene efter den andre för honom i stället för under Ordet och Anden. ---

Med tiden förlorade församlingarna sin frihet i fråga om val av föreståndare eller predikant. Rätt tidigt inkom ett slags *nepotism*, i det att *den avgående befattningshavaren föreslog sin efterträdare*. På så sätt började predikanterna att bli ett skrå; innehavarna av de mera förmånliga tjänsterna blevo föremål för en lätt förklarlig välvilja från mindre gynnsamt lottade, men framför allt gällde det att hålla sig god vän med själva "ledningen". ---

Med tiden skilde prästerna sig från det övriga folket i fråga om dräkter och genom en särskild plats i kyrkan, vilken ej sällan kallades "templet". Allt detta var i strid med Kristi bestämda ord. Det var troligen den "nikolaitiska" villfarelsens kännetecken, att predikanten och hans råd gjorde sig till herrar över "lekmännen". Vad som skedde då, sker nu. "Plattformen" med "de ledande bröderna" bestämmer ju tämligen suveränt över de övriga medlemmarna. ---

Dopet och nattvarden färgades allt mera av inflytelser från de hedniska riterna. Under den första tiden hade dopet skett genom nedsänkning i enlighet med ordet om dopet såsom en begravning av den, som dött med Kristus; efter några århundraden skedde det genom bestänkning eller begjutning av späda barn, "ock så småningom fick barndopet insteg i alla församlingar. ---

KYRKORNA OCH DE ÖVRIGA samlingslokaler fingo undan för undan en allt finare karaktär. Den tanken blev allt vanligare bland predikanterna, att man måste ha fina kyrkor, för att folk skulle komma och för att de skulle kunna vinnas därför. Var och en kan ju lätt konstatera, att vår tids religiösa verksamhet kännetecknas av samma strävan. Det är nog i praktiken så, att man litar mera på den präktiga lokalen, på den medryckande predikanten och på den dominerande strängmusiken än på Anden, Ordet, bönen samt de heligas frimodiga vittnesbörd och helgade liv.

Utvecklingen känns tydligt igen från varje väckelserörelses historia. Åter till urkristendomens kraftkällor!!!

MARANATAHÄLSNINGAR

/Stina

DYRKAN...

Forts från sid 3

kallas ofta "Madonnan". Enligt Hislop, är detta uttryck översättningen av en av de titlar den babyloniska gudin-
nan var känd under.

I gudomlig form, kom Nimrod att bli känd som Baal. Hans hustrus titel, den feminina gudomligheten, blev motsvarigheten till Baalti. På svenska betyder detta ord "Min dam", på latin "Mea Domina" och på italienska har det förvanskas till det välkända "Maddonna"!

Bland fenicierna var modergudinnan känd som "Havets dam", och även denna titel har applicerats på Maria - fastän det inte finns något samband mellan Maria och havet!

Skrifterna gör det klart att det finns en medlare mellan Gud och människan, mannen Jesus Kristus (1 Tim. 2:5). Ändå lär romersk katolicism att Maria också är "medlare". Tillbedjan av henne formar en mycket viktig del av katolsk gudstjänst. Det finns ingen skriftlig bas för denna idé, ändå var inte detta något främmande för idéerna som var förenade med modergudinnan. Ett av hennes namn var "Mylitta", det betyder "Mediatrice" eller medlare.

Maria kallas ofta "himmelens drottning". Men Maria, Jesu moder, är inte himmelens drottning. "Himmelens drottning" var den titel modergudinnan hade, som tillbads århundraden innan Maria alls var född.

Om vi ser tillbaka på till Jeremias dagar, tillbad människorna "himmelens drottning" och praktiserade riter som var helgade för henne. Som vi läser i Jer 7:18-20:

"Barnen samla tillhoppa ved, fäderna tända upp eld och kvinnorna knåda deg; allt för att baka offerkakor åt himmelens drottning; och drickoffer utgjuta de åt andra gudar, mig till sorg. Men är det då mig som de bereda sorg därmed, säger Herren, och icke fastmer sig själva, så att de komma på skam? Därför säger Herren, Herren så: Se, min vrede och förtörmelse skall utgjuta sig över denna plats, över både människor och djur, över både träden på marken och frukten på jorden; och den skall brinna och icke bli utsläckt".

Övers. ur boken *Babylon Mystery religion*, publicerat med författarens tillstånd.

MidnattsRopet 3/4 -95

MidnattsRopet 4-96

MidnattsRopet 4-97

Midnatts ROPET

MARANATA
-Du var Herre
KOM!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

Det har förmodligen aldrig någon gång tidigare funnits så många tidningar, blad, nyhetsbrev och andra publikationer på den religiösa marknaden i detta land. Amatörer och proffs, med eller utan presstöd eller samhälleliga produktionsbidrag intensifierar konkurrensen om prenumeranter och annonsörer.

Man får hoppas att detta rika utbud försvarar mångfalden med alla dess uppoffringar med ökad kunskap och evighetsperspektiv. Informationssamhället behöver verkligen en slagkraftig, öppen, fri och tydlig kristen press.

□□□

Vad är tidningen Midnattsropet till för? Har den tidningen över huvud taget något ärende i denna tid? Vi menar det. Jag tror också att de flesta av våra läsare har samma inställning. Det som är viktigare än något annat för tidningen Midnattsropet är att ständigt påminna om och fördjupa det Kristuscenterade budskapet om Jesu nära förestående tillkommelse och församlingens uppräckelse.

Utifrån detta centrum, det levande hoppet, vill Midnattsropet såsom församlingens härold eftersträva och proklamera en nytestamentlig mönsterbild, som är tidlös. Det har varit avgörande för oss då vi samtalat om arbete och utgivningskostnader. Vår tro på Gud har sagt oss att det är absolut nödvändigt att inte beträda kommersialismens vägar eller imitera dess metoder.

□□□

Principen: "I haven fått för intet, så given ock för intet" måste hållas högt och obefläckad. Tidningens finansiering ska inte ske på något annat sätt än församlingens övriga verksamhet. Därför måste dess bärarlag vara förebedjare och offrare, utan profant avgiftssystem!

□□□

Genom uthållig förbön, offer och träget arbete, redigeras, trycks och distribueras Midnattsropet - så skapar vi nästa nummer av tidningen, tillsammans!

Genom den gåva medföljande postgiroavi förmedlar, kan vi förnya förrådet av papper och plåtar och underhålla vår lilla och delvis åldriga maskinpark, som vi sätter så stort värde på genom att finansiera bekymmersamt höga portokostnader.

Så fort vi når fram till det uppsatta målet, får du nästa nummer av Midnattsropet. Periodiciteten bestämmer vi på så sätt tillsammans! Vårt trosmål är att Midnattsropet skall nå sina läsare lika punktligt som församlingens närradioprogram!

Välkommen som skapande och förmedlande medarbetare och läsare!

Vi behöver varandra...

A. I.

MidnattsROPET

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

BOX 201 34 161 02 BROMMA
TEL: 08-98 56 83, FAX: 08-98 21 39
E-mail: maranata.stockholm@crossnet.se

ANSVARIG UTGIVARE
Arne Imsen

I REDAKTIONEN
Stina Fridolfsson, Ulla Näsholm,
Arne Björkman, Mikael Eliasson
TRYCK: BMC-tryck, Bromma 1997

SÄNDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, pg 495 46 24-5
Bällsta Media Center.
Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

Jag är en kristen

Särlaregn nr 1

1. Jag är en kristen och vill det va-ra, Tills sol och må-ne ej skif-ta mer.
2. Jag är en kristen, o, kärleks-un-der, Att synda-sla - ven blev frälst av nåd!
3. Jag är en kristen, en främling vorden Bland Kedars hyddor i Me-seks land.
4. Jag är en kristen, det or-det klingar I sorgens timmar som skön mu-sik.

Jag är en kristen, du hör mig sva-ra, Om he-la värld-en mig ock be-ler.
Jag är en kristen trots mänskofunder, Trots lä-ro-stri-der och kyr-ko-råd.
Allt är så öds-ligt och tomt på jorden, För him-me-len står min själ i brand.
Det lyf-ter An-den på ör-na-vin-gar Till e-vig vi-la i him-mel-rik.

Jag är en kristen å hjärtats väg-nar, Jag äls-kar Kris-tus, se där mitt skäl.
Jag är en kristen, som går att stri-da I Herrens namn e-mot synd och värld,
Jag är en kristen, mitt hemland ligger Långt o-van jor-den, dess sorg och nöd,
Jag är en kristen, och klappar dö-den På hjär-te-dör-ren med tun-ga slag,

Min första kär-lek jag ho-nom äg-nar, Han är det värd, ty han frälst min själ.
En rin-ga stridsman vid Je-su si-da, Som vinner se-ger med An-dens svärd.
Där in-gen läng-re om smulor tig-ger, Ty al-la ä-ta av sam-ma bröd.
Jag skyndar ge-nast från sorgen, nö-den Till fa-ders-hemmet - o, säl-la dag!

Josef Grytzell
(1862-1908)

föddes i södra
Dalarna. Kom
som ung till
personlig tro på
Gud och slöt sig
till baptistförsam-
lingen i Gävle,
där han var
bokbindare.

Han började
predika, och blev
så småningom
predikant i
Skåne. Han gick
ett par år på
Betelseminariet,
och var sedan
predikant i
Malmö och
därefter i Stock-
holms första
baptistförsam-
ling.

Grytzell var flitig
skribent, och en
hel del sånger av
honom fanns
med i baptist-
samfundets
sångbok, som
han var med och
skapade. Den
kom ut 1903.

Sången *Jag är
en kristen och
vill det vara*
uttrycker den
kristnes frimodi-
ga beaktelse.
Den fanns med i
Jubelbasunen
som gavs ut av C
M Djurfeldt 1892.
Den översattes
till norska, och
den norska
texten blev först
känd och tryckt i
Psalm och Sång
1929. Melodin är
av okänt ur-
sprung, och
upptecknades för
Segertoner 1914.